

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 695

De vlucht van Arthur Lupin.

20 CENT

Er klonken luide hulpkreten in den nacht van de mannen, die zich aan de overblijfselen van het vaartuig trachtten vast te klampen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De vlucht van Arthur Lupin

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET AVONTUUR VAN DEN AMERIKAAN.

Geheel Perpignan sprak over niets anders dan over het wonderlijke avontuur, hetwelk den dag tevoren was overkomen aan een schatrijken Amerikaan, die voor zijn plezier naar het zuiden van Frankrijk was gekomen, in gezelschap van een secretaris en een chauffeur, en die in het Hotel de l'Univers was ingeschreven onder den naam van Arnold Baker.

Er was geen trambalkon, geen busimperiaal, geen overzetpont, geen enkel plekje van een café of een lunchroom, of men sprak er, ja men schreeuwde er met de drukke bewegelijkheid en de stemuitzetting van alle zuidelijke volken, over den strijd tusschen de gendarmes en een groot aantal bandieten, die juist den dag tevoren gevoerd was en waarbij twee gendarmes den dood hadden gevonden, maar niet minder dan

achtien bandieten, terwijl er nog enkele gewond werden, en omstreeks een dozijn gevangen werd genomen.

Maar niet alleen tot Perpignan bleef die belangstelling beperkt!

Zij breidde zich nog heel wat verder uit, over Marseille, tot Parijs, en zelfs het Kanaal over, tot in het hartje van Londen, en meer in het bijzonder tot Scotland-Yard, het bolwerk der Metropool-politie.

En daar was alle reden toe, want de hoofdpersoon van al die overwegingen was niemand anders dan Arthur Lupin, de zoon van den geheimzinnigen, Franschen gentleman-dief, dien men wel eens — ons bedunkens echter geheel ten onrechte — de Fransche Lord Lister heeft genoemd. Ons inziens miste Lupin volkomen

de ridderlijkheid van den Engelschen avonturier, al moet erkend worden, dat hij in vele opzichten met hem overeenkwam, en zeker wat betreft zijn stoutmoedigheid, zijn zucht naar romantiek, en het geheimzinnig waas waarmede hij zich steeds wist te omgeven.

Hoe geheel anders gedroeg zich zijn zoon, naar men zegt een bastaard, die gesproken moet zijn uit een huwelijk tusschen Lupin en een Roemeensche prinses.

De waarheid dienaangaande kent men niet, en het is ook zeer onwaarschijnlijk dat die ooit gekend zal worden. Dit staat echter vast, dat Arthur den achternaam voerde van zijn beroemden vader, maar dat hij voor het overige slechts in dit opzicht op hem geleek, dat hij roofde en stal, dat hij veel kostbaarheden uit musea en particuliere verzamelingen wist te rooven, louter om het genoeg te hebben, die onweerderbare kunstschaten geheel alleen te kunnen bewonderen, maar voor de rest had hij al heel weinig ridderlijks, en het staat vast, dat niet alleen zijn handlangers vermoord hebben, en dat op zijn rechtstreeks bevel, maar dat hij er zelfs niet voor terugdeinsde, degenen die hem in den weg stonden, eigenhandig van kant te maken.

Men zal zich dus kunnen begrijpen welk een schrik er heerschte in het zuiden van Frankrijk, zoodra het bekend werd, dat Arthur Lupin ontsnapt was aan de omsingeling, waaraan hij geheel in het noorden van Frankrijk in den uitersten uithoek van La Manche, bijna ten slachtoffer was gevallen, dat hij met een buitengewone snelheid geheel Frankrijk was doorgetrokken en gezien was in de omstreken van Perpignan.

En hij werd niet alleen gezien, men voelde zijn tegenwoordigheid, en wel door de eigenaars en bewoners van afgelegen landhuizen en villa's die al spoedig bezoek kregen van den ongewenschten gast.

De ruimte ontbreekt hier, om alles op te sommen, waaraan Lupin zich in die dagen schuldig maakte. Wie het nauwkeurig wil weten, doet verstandig als hij er de verslagen van de Fransche rechtbank op naslaat, die betrekking hebben op de veertien à zestien processen, welke men tenslotte den sluwen, blijkbaar niet te vangen boosdoener heeft kunnen aandoen, en die hem voorgoed aan de circulatie onttrokken hebben — tenminste tot op dezen dag, want van een man als Lupin kan niemand zeggen, wat hij het volgende uur zal doen, zelfs niet wanneer

hij in een gevangenis met dikke muren zit opgesloten . . .

Op het tijdstip echter, hetwelk ons verhaal behandelde bevond hij zich op vrije voeten, hoewel in een vrij onaangename positie. De lezer moge dit zelf beoordeelen uit het volgende:

De strijd met de bandieten, waarvan hierboven gewaagd werd, was namelijk het rechtstreeks gevolg van een dreigbrief, door lieden van Lupin gericht tot Arnold Baker, den milliardair uit Philadelphia. Hij kreeg dien dreigbrief, waarin hij werd uitgenoodigd, een bedrag van 50.000 dollar te betalen aan „Het Bergspook”, zooals de geheimzinnige bendeaanvoerder zich noemde, op straffe van te worden vermoord. Men mag gerust aannemen dat op de honderd menschen zeker negenenegentig dadelijk met dien brief naar de politie zouden zijn geloopt en om bescherming zouden hebben verzocht. Maar Baker was van een ander hout gesneden. En dat was niet verwonderlijk — want Baker was niemand anders dan John Raffles in hoogst eigen persoon, maar wij haasten ons, hieraan toe te voegen, dat dit aan niemand bekend was, behalve aan zijn onafscheidelijken vriend Charles Brand en aan den trouwen chauffeur James Henderson die hem vergezelden, en die hem steeds vergezeld hadden, van het oogenblik af, dat Raffles, nu omstreeks twee weken geleden, in het noorden van Frankrijk voor het eerst den strijd had aangebonden met Arthur Lupin, wellicht den gevaarlijksten bandiet, dien Frankrijk sedert Jean Bart gekend heeft.

Aan zekere bijkomstige omstandigheden bemerkte Raffles aanstonds, dat die dreigbrief afkomstig moest zijn van Lupin, en hij besloot, de zaak geheel alleen uit te maken, en pas op het allerlaatste oogenblik de hulp der politie in te roepen.

De dingen hadden echter een ander verloop, dan hij had kunnen voorzien, en dat had hij te danken, — of te wijten, zoo men wil — aan het optreden van niemand anders dan den Londenschen hoofdinspecteur van politie, Phileas Baxter, die in gezelschap van twee zijner beste detectives naar het zuiden van Frankrijk was gekomen, met het doel om Lupin te vangen, met wien ook de Engelsche justitie nog een appeltje te schillen had, maar toch in de allereerste plaats om zich meester te maken van de beruchte, geheimzinnige „Vrouw in het Zwart”, die sedert eenige maanden schrik en angst had verspreid onder de rijke Londenaars, en die met

verwonderlijke onbeschaamdheid hun huizen was binnengedrongen, steeds in het zwart gekleed, steeds gesluierd, en ook altijd gewapend met een met parelmoer ingelegde revolver.

Dat alles zou niets te beteekenen hebben gehad, wanneer het toeval niet had gewild, dat die beide ondernemingen elkander als het ware kruisten, want juist toen Raffles schijnbaar gehoor wilde geven aan de uitnoodiging om te betalen, in den dreigbrief van Lupin vervat, trokken de gendarmes er op uit, juist naar dezelfde plek, daar zij op de een of andere wijze kennis moesten hebben gekregen van de plannen der bandieten. Hoe dat geschied is — het valt niet mede te deelen, omdat het nimmer is opgehelderd, en omdat de politie te Perpignan zich daaromtrent nooit heeft willen uitlaten, maar het meest voor de hand liggende is, dat er onder de lieden van Lupin een verrader school, die persoonlijke redenen had om zich te wreken.

Hoe dit ook moge zijn, op de in den brief genoemde plek vereenigden zich op een gegeven oogenblik in een bergterrein, een der onherbergzame uitloopers van de Pyreneeën, de drie partijen, en door de omstandigheden was Raffles wel gedwongen, met Henderson en Brand deel te nemen aan den strijd tegen de bandieten, zooals vanzelf spreekt aan de zijde der gendarmes.

En dit nu vormde sedert een geheelen dag reeds het onderwerp der gesprekken te Perpignan. Men was het er over eens dat die Amerikaan een zeer moedig man was, en dat zijn chauffeur zich als een held had gedragen bij die gelegenheid. Want hij had niet alleen een gendarme gered onder zeer moeilijke omstandigheden, maar hij had het mogelijk gemaakt, dat de bandieten in de flank werden aangevallen, hetgeen tot hun nederlaag had geleid.

Toch was die nederlaag ook weer niet vernietigend geweest, want de hoofdpersoon van het drama, Arthur Lupin en de Vrouw in het Zwart, waren den dans ontsprongen, en hadden in de duisternis de vlucht kunnen nemen.

Intusschen werd de toestand van den gewaanden Amerikaan er niet aangenamer op, want reeds in den morgen van den dag, die volgde op den bloedigen strijd in de bergen, werd er midden op straat een aanslag op den vreemdeling gepleegd, die het gewaagd had, zich te verzetten tegen de bevelen van het Bergspook. De kogel ging rakelings langs Raffles' hoofd, de moordenaar werd gevat, door een woedende volksmenigte bijna gelynacht, en naar de gevangenis overgebracht.

De schrandere lezer zal hieruit natuurlijk reeds hebben afgeleid, dat Lupin op dat tijdstip nog steeds niet wist, wie eigenlijk de milliardair uit Philadelphia was, wien hij 50.000 dollar armer had willen maken. Want in het tegenovergestelde geval had hij hem natuurlijk reeds lang aan de politie verraden. En al had die in deze zaak nog zooveel aan den Londenschen avonturier te danken, zoo zou zij toch wel geen oogenblik geaarzeld hebben, hem gevangen te nemen, al ware het slechts bijwijze van attentie jegens de drie Engelsche politiebeambten, die zich op dat oogenblik in haar midden bevonden. Dat zou dan als het ware de pleister zijn geweest op de wonde, teweeggebracht door de ontsnapping van Lupin en zijn minnares.

En toen dienzelfden middag op een vrijwel verlaten gedeelte van de kade, een man, die dronkenschap voorwendde, Raffles met een scherp geslepen dolkmes aanviel, en hem een snede over den onderarm gaf, toen vond Brand dat het meer dan welletjes was, hij nam Raffles terzijde, nadat ook deze aanslagpleger in verzekerde bewaring was genomen, en hij fluisterde hem toe:

— Hoor eens, Edward, naar mijn bescheiden meening hebben wij hier thans meer dan onze plicht gedaan, en ik vind dat wij ons nu maar aan boord van onze „Zeemeeuw” moesten inschepen, en naar Londen moesten terugkeeren. Het weder is zeer schoon, wij kunnen door de Straat van Gibraltar gaan, en den omweg maken langs de Spaansche en Fransche kusten.

— Verveel je je hier? vroeg Raffles glimlachend.

— En dat vraagt de man, op wien binnen acht uren tijds twee aanslagen zijn gepleegd, terwijl ik mij naast hem bevond! riep Brand op een toon van wanhoop. Neen, vervelen doe ik mij niet, maar wij hebben nu onzen plicht gedaan, vind ik, en . . .

— Nog niet, Brand! Onze arbeid is nog steeds niet afgelopen. En je weet heel goed zelf waarom niet. Lupin en ik hebben elkander den oorlog verklaard, het zal een strijd worden op leven en dood, en ik ben niet voornemens, mij zoo spoedig gewonnen te geven! Wat baat het mij, of er een paar dozijn van zijn mannen in deze streek in het zand bijten? Geen hunner kan in zijn schaduw staan, wat sluwheid betreft, geen hunner is zoozeer te duchten als hij!

— Zij hanteeren anders niet kwaad de revolver en het mes! viel Brand hem droogjes in de rede. En of je nu door een domkop om hals wordt gebracht of door een genie — mij dunkt

dat de uitwerking vrijwel hetzelfde blijft!

Maar Raffles schudde langzaam het hoofd en zeide met een glimlachje:

— Dat maakt een groot verschil, Brand! Want ik leef nog! En als Lupin geschoten had — dan zou ik misschien ook wel naar Londen gaan, maar dan als een dood man! Laten wij er niet meer over spreken — voorloopig denk ik nog niet aan vertrekken, en ik wil er getuige van zijn, hoe mijn vijand wordt gekortwiekt. Men zit hem thans achterna in het gebergte, en wie weet hoe spoedig hij en zijn schoone medeplichtige gevat zullen worden!

— Maar leg dan die gevaarlijke vermomming af! ging Brand wanhopig door! Stroop die huid af van Arnold Baker en wordt — wie je maar wilt, maar ga heen uit dat hotel, ontdoe je van je Amerikaansch accent, van je khakipakken, en zweer je pijp af. Kortom — weg met Baker, en leve... leve de eerste de bestel!

— Daarover denk ik ook al, Brand! zeide Raffles met een lachje. Maar hoe dan met onze „Zeemeeuw”? Vergeet niet dat die is ingeschreven op den naam van Arnold Baker bij den havenmeester.

— Dan schrijf je den havenmeester een briefje, waarin je zegt, dat jij, Baker, je schip voor een paar weken tijds ter leen geeft aan je boezemvriend, Draker of Snaker! Zorg dat dit bekend wordt, en Lupin zal je met rust laten! Laat anders de boot voorloopig waar zij is, kijk er niet meer naar om, en neem pas op het laatste oogenblik, voor je weer denkt te vertrekken je uiterlijk van Baker aan! Gebeurt dat niet, dan zul je al den tijd dat je hier te Perpignan vertoeft, als schietschijf dienen voor een van Lupin's mannen.

— De woorden die je spreekt, Brand, getuigen van voorzichtigheid en wijs beleid! zeide Raffles met een ietsje spot, en ik zal mij naar je raadgeving schikken! Maar wij zijn nu toch aan de kade, en je duidt het mij zeker niet ten kwade, als ik daarvan profiteer om voor de laatste maal in de gedaante van Baker een tochtje op zee te maken. Het weder is bij uitstek fraai, en wij kunnen genieten van een verrukkelijken zonsondergang!

— Als je mij dan maar belooft, dat je morgenochtend zoo vroeg mogelijk een ander wordt! drong Brand aan. Laat het den schijn hebben alsof wij vertrekken, dan kunnen wij daardoor des te beter toezicht houden bij de pogingen van de politie, om dien duivelschen Lupin in handen te krijgen!

— Ik belooft het je Brand! Is Henderson bij de boot?

— Ja, hij wilde ze reinigen! De brave kerel lijkt wel een al te zindelijke huismoeder. Hij kan niet dulden dat er een spatje op het dek is, een smetje op het koperwerk!

— Laten wij dan maar aanstonds naar het bootenhuis gaan!

Dit gesprek werd gevoerd omstreeks half vier in den middag, en er was dus nog ruimschoots gelegenheid voor een langdurig tochtje, want geconserveerde levensmiddelen waren er altijd aan boord van de „Zeemeeuw” voorradig, meestal voor minstens een week. Bovendien zou men natuurlijk elke haven aan kunnen doen, welke men maar verkoos.

Een wandeling van nog geen tien minuten bracht de beide vrienden bij het fraaie clubgebouw van de „Marine Jachtclub” waar Raffles gastvrijheid genoot, en in het bootenhuis waarvan hij zijn fraai motorschip had mogen huisvesten.

Toen zij zich aan boord begaven, waar Henderson inderdaad bezig was, in zijn hemdsmouwen en glimmend van voldoening en transpiratie het koperwerk te poetsen, kwam het Brand voor, alsof hij op de kade een paar kerels zag, een eindje sigaret scheef in den mond, de sportpet diep in de oogen gedrukt, die onbeweeglijk naar hem en naar het schip stonden te kijken, in de schaduw van een huis.

Maar dergelijke types ontmoette men meer in de zuidelijke steden van Frankrijk, die toch de fatsoenlijkste kerels ter wereld waren, en Brand lette er dus niet langer op.

Raffles was dus zijn hut binnen gegaan, trok er het kleedzame costuum aan van dun, blauw laken, zette zich de zeilpet op het hoofd, trad weder op het dek, keek eens naar den onbewolkten hemel, en zeide toen opgewekt:

— Alles voorspelt ons een heerlijk tochtje, Brand! De maan is vannacht vol, en het zal zoo licht zijn, dat wij geruimen tijd op zee kunnen blijven, en genieten van de heerlijke lucht, en van de frissche koelte, die zeker aanstonds zal opsteken, zoodra de zon ons van haar wel wat lastige tegenwoordigheid verlost!

— Maar wij zullen toch in ieder geval den nacht ins ons hotel doorbrengen?

— Ja, Brand, dat belooft ik je! antwoordde Raffles.

Hij lachte er bij, en hij wist niet, toen hij het zeide, dat hij niet in staat zou zijn om die belofte te houden.

HOOFDSTUK II.

EEN STRIJD OP HET WATER.

Ijverige handen — want Arnold Baker was gul met fooien — hadden de fraaie motorboot reeds langs den steiger gelegd, en men kon dus aanstonds wegvaren.

Alles aan boord was in volkomen orde, van de krachtige Dieselmotoren af, tot aan de kombuis, goed voorzien en kraakzindelijk, van de gewerkist tot aan de installatie voor draadlooze telegrafie, waaraan Raffles groote waarde hechtte.

Er was een kleine en smalle hut op het dek, eigenlijk niet heel veel meer dan een groote kast, waar de ontvang- en zendtoestellen stonden, en voor ieder van de mannen was een kop-telefoon, zoodat men desnoods gemeenschappelijk kon luisteren naar alles wat Daventry, Hilversum, of Nauen uitzond, om van Parijs en Kopenhagen nog maar te zwijgen.

Langzaam maakte de „Zeemeeuw” zich los van den steiger, de vinnen van de bronzen schroef draaiden hoe langer hoe sneller, en Raffles, die het roer had gegrepen, stuurde den kleinen kruiser, blinkend wit geschilderd, tusschen de op stroom liggende schepen door de haven uit, en voer de Middellandsche Zee binnen.

Er zijn niet veel plekjes op aarde, die in schoonheid kunnen wedijveren met dit gedeelte van hetgeen de oude Romeinen reeds „Mare Nostra” noemden, waarin zij worden nagevolgd door de hedendaagsche Fascisten, die het den Romeinen met nog meer trots nazeggen: „Onze Zee!”

De kust is hier grillig, landtongen springen onverwachts naar voren, kale rotsen wisselen af met dichtbegroeide heuvels, overal rijzen de witte villa's der rijken, omgeven door verrukkelijke tuinen, de bosschen wisselen af met de vlakten, met geurige weiden, vol vuurroode bloemen en dan weer breede wegen, die zich opkronkelen langs de flanken der heuvels, omzoomd met oleanders, eeuwenoude eikenboomen en de inheemsche palmen.

Het is alsof de natuur hier eeuwig lacht, en men kan het zich niet voorstellen, dat het azuur van dien smetteloozen hemel ooit versomberd kon worden door roetzwarte wolken — en door de gele bliksemstralen uit de kraters van vuur-

spuwende bergen, die ook nu nog niet tot rust zijn gekomen.

Zwijgend zag Brand om zich heen, terwijl de boot over de nauwelijks rimpelende golven voer, en genoot van het wonderschoone schouwspel. In de verte leken de bergen paars te zijn, en het water leek niet minder blauw te zijn dan de hemel. Dichtbij en veraf voeren nog andere jachten, sommigen met zeiltuig, die geleken op sierlijke, reusachtige meeuwen, die sliepen op het water.

Men was zeker reeds bijna twee uren onderweg, toen Brand, nadat de thee was gebruikt, die Henderson met bekwame hand gezet had, zich naar het radio-toestel begaf.

Hij wilde zich eens overtuigen of het toestel goed werkte, of er misschien iets te hooren viel dat de moeite waard was, en hij nam een der koptelefoons en luisterde:

En wat hij hoorde moest wel zeer de moeite waard zijn, slechts weinige minuten later, maar het was zeker niet van den aangenaamsten aard, want zijn gelaat werd bleek en verstrakte.

Henderson had Raffles zoo juist aan het stuurrad vervangen en deze wilde op zijn beurt binnentreden, toen hij getroffen bleef staan op het zien van Brand's ontroerd gelaat.

De jongeman wenkte hem zwijgend toe om te blijven waar hij was, luisterde ingespannen nog een paar minuten, deed toen het toestel weg, en zeide op gedempten toon:

— Het is misschien goed dat je dit tochtje bedacht hebt, Edward — het zou anders niet onmogelijk zijn geweest, dat de politie ons in het hotel gearresteerd had!

Raffles maakte een beweging van verassing, en riep levendig:

— De politie? Het is toch onmogelijk, dat men onze vermoming doorzien heeft?

— Dat is zij ook niet! Maar er moet een geheimzinnige waarschuwing zijn ontvangen, op het hoofdbureau van politie te Perpignan, waarin de hoofdcommissaris den raad ontving, zich eens te overtuigen van de identiteit van Arnold Baker!

— Wanneer was dat?

— Vanmorgen in de vroege reeds.

— Weet men niet van wien de waarschuwing kwam?

— Daarentrent laat het bericht dat ik opving zich niet uit. Het is echter duidelijk dat alleen Lupin het gedaan kan hebben! Ter elfder ure heeft die zich misschien afgevraagd, of Baker niet identiek zou zijn met Raffles! Het moet hem dadelijk verdacht zijn voorgekomen, dat een schatrijke Amerikaansche fabrikant, die toch onmogelijk de omgeving van Perpignan door en door kon hebben gekend, zoo optrad, als jij het gedaan hebt! Hoe dan ook — de politie te Perpignan heeft eens naar Philadelphia geseind, dringend — en een uur geleden moet zij het antwoord hebben gekregen. Omtrent den aard van het antwoord behoef ik je natuurlijk niets te zeggen.

— Bestaan er te Philadelphia geen Bakers! vroeg Raffles in de grootste verbazing. Ik meende dat die daar even talrijk zouden zijn als te Londen.

— O ja, zij zijn talrijk genoeg — maar er zijn geen milliardairs! En dan heb je noodlottigerwijze als je adres een straat genoemd, die wel in Philadelphia te vinden is, maar die alleen door Italiaansche fruitventers en Noorsche stokvischbeukers bewoond wordt!

— Het is moeilijk, aan alles tegelijk te denken! zeide Raffles lakoniek. Wat is er dan nou gebeurd?

— Wel, de politie is eens naar je gaan informeren, zij heeft je natuurlijk niet thuisgetroffen, de verontwaardigde gérant heeft haar ten stelligste verboden een onderzoek in je kamer in te stellen...

— Heeft zij zich aan dat verbod gestoord?

— Neen! De Fransche politie schijnt in dat opzicht al even weinig hoffelijk te zijn als de onze. Vergeet vooral niet, dat Baxter er nog altijd is, en dat dat heerschap, onmiddellijk ge-waarschuwd, dadelijk vuur en vlam spuwde, en hemel en aarde bewoog om toegang te krijgen tot je logeerkamer!

— Nu, dat is niet heel erg — iets compromitteerends heeft de politie daar onmogelijk kunnen vinden! Je gelooft toch zeker zelf niet dat ik kinds ben geworden! Mijn vermommingsen bevinden zich hier aan boord, en men zou in mijn logeerkamer zelfs geen valsche snor hebben kunnen vinden!

— Men heeft in het geheel niets gevonden, Edward, geen enkelen brief, aan Baker geadresseerd, geen enkele legitimatie...

— Mijn papieren draag ik natuurlijk bij mij!

— Dat mag zoo zijn, maar de politie verwachtte dan toch minstens, enkele brieven te vinden, papperassen, waaruit kon blijken dat je inderdaad Baker was. Ik moet je zeggen dat ze ook je valies doorzocht hebben, na het te hebben geforceerd!

— Maar dat is drommels brutaal! riep Raffles verontwaardigd uit. Het was een splinternieuw valies met een patent-slot!

— De gérant moet dan ook te keer zijn gegaan als een heiden, en hij dreigde zelfs, zich te zullen beklagen bij den Amerikaanschen consul, maar Baxter liet zich niet weerhouden, en wilde absoluut den inhoud van je valies onderzoeken!

— Ook daarin zat niets dat mij kon compromitteeren! hernam Raffles schouderophalend. Een paar overhemden, zijden sokken, misschien wat witte dassen, en...

— En onder anderen een cigarettenkoker met de initialen W. A. — William Aberdeen!

— Had ik dien koker bij mij? riep Raffles uit. Dat was een beetje onhandig van mij! Maar dat bewijst toch immers nog niets!

— Of het nu al of niet iets bewijst, Edward — de politie is niettemin wantrouwig geworden, ze wilde je bepaald ondervragen, ze vernam dat je een tocht was gaan maken met de „Zee-meeuw” — en wat ik zooeven opving was, behalve een verklaring aan de politie van alle Fransche, en Spaansche en Italiaansche, Grieksche, Turksche en Syrische havens aan de Middellandsche Zee, het verzoek om nauwkeurig acht te geven op de komst van een jacht, waarvan dan de nauwkeurige omschrijving volgde met drie mannen aan boord — en daarop weer een beschrijving van ons drieën, waarvan ik eerlijk moet bekennen dat zij aan duidelijkheid al evenmin iets te wenschen overliet. Ik wil dus maar zeggen dat ons een zeer onaangename verrassing kan te wachten staan, wanneer wij aanstonds, na het vallen van de duisternis, naar Perpignan terugkeeren!

— Dan keeren wij niet terug! zeide Raffles lakoniek.

— Je keert niet terug? herhaalde Brand langzaam. Je kunt toch niet ten eeuwige dage de Middellandsche Zee op en neer blijven varen?

— Dat denk ik ook niet te doen!

— Wilde je dan door de Straat van Gibraltar ontsnappen. Gibraltar is Engelsch, en de doorgang is zoo smal, dat er van een ongemerkt doorslippen geen sprake kan zijn!

— Ook dat denk ik niet te doen!

— Maar wat dan? Wil je soms het Kanaal van Suez invaren? Ik laat nog daar of het mogelijk is, ongemerkt dat Kanaal in te varen! Maar het brengt ons in de Roode Zee, en vandaar in den Indischen Oceaan! Ik denk er niet aan, van onze brave „Zeemeeuw” kwaad te zeggen — maar je gaat toch zeker niet rond met het voor-nemen, haar aan een Oceaanreis te wagen!

— Het valt mij niet in, Brand! antwoordde Raffles bedaard.

— Dan ben ik benieuwd, te vernemen, hoe je denkt te handelen, nu wij zoo plotseling weder in groot gevaar dreigen te geraken! riep Brand opgewonden uit.

— Waarde Brand, bij de opsomming die je zooveen gaf van de havens, waar de politie gewaarschuwd was, en die gelegen zijn aan de boorden van de Middellandsche Zee, heb je de Afrikaansche niet genoemd, en dat is ook geen wonder, want de Fransche autoriteiten hebben niets over al die havens te zeggen, en dat is ook maar gelukkig. Ik heb de beschikking over een kuststrook, Brand, zich uitstrekkend over vele honderden kilometers van Tanger tot Port Said!

— Maar in de Afrikaansche havens heeft men de boodschap toch immers ook opgevangen! riep Brand ongerust uit.

— Alleen in de groote, Brand! Alleen in die havens, die voorzien zijn van een installatie, en die zijn niet zoo heel talrijk. Daarentegen zijn er wel tien of twintig, zoo klein, dat zij zelfs niet voorzien zijn van een gewone telegraaf! Ik bedoel die kleine Afrikaansche dorpjes, waar de blanken even sporadisch zijn als witte raven!

— Ik geloof niet dat het daar wel veiliger zal zijn, dan bijvoorbeeld in Algiers of Alexandrië, Edward! hernam Brand hoofdschuddend. Want al zul je daar dan niet te maken hebben met Fransche of met Spaansche politie, je zult te doen krijgen met de inheemsche bevolking, en die is op dit oogenblik allesbehalve vriendelijk gezind jegens de Europeanen!

— Wij behoeven niet aan land te gaan, Brand! En overigens — wanneer de nood mocht dringen, wanneer het gevaar inderdaad nijpend wordt dan zal ik, met hoeveel tegenzin ook, mijn mooie motorboot prijs geven, en mij aan land in veiligheid brengen, en daartoe zijn zoo vele gelegenheden, dat ik aan een opsomming zelfs niet denken wil! Italië, Frankrijk, Spanje, kortom, alle landen rondom deze prachtige zee gelegen, staan voor mij open!

— Ik mag dien term wel! zeide Brand iro-

nisch. Je doet alsof men je daar gastvrij zal inhalen, met trommen en trompetten, en vliegende vaandels!

— O, op zooveel eer ben ik niet gesteld — als ik er slechts binnenkom, dat is voor mij meer dan voldoende! En nu zou ik je aanraden, nog maar eens te gaan luisteren, Brand — wie weet wat de radio je nog meer onthuld! En ik verzoek je dringend je vooral nergens ongerust over te maken. Beschouw dit als een plezier-tochtje en laat je plezier niet bedorven worden! Onze boot is zeer snel, zij kan wedijveren met de snelste Fransche torpedojagers, en zij hebben ons nog lang niet! Mijn geld heb ik bij mij, en de paar ponden sterling, die zij in mijn logeerkamer hebben kunnen vinden, zullen ons niet armer maken!

Nog lang niet gerustgesteld keerde Brand naar zijn luisterpost terug, hij bleef omstreeks een kwartier weg, en toen kwam hij opgewonden weder het dek oploopen, en riep al uit de verte tot Raffles, die zijn plaats aan het stuur-rad niet had verlaten:

— Ze zitten hem achterna!

— Met „hem” bedoel je waarschijnlijk Lupin? vroeg Raffles bedaard.

— Natuurlijk — wien anders? Ze schijnen hem in het nauw te hebben gedreven, en nu moet hij op zee zijn!

Nu begon Raffles toch opmerkzaam te worden. Want wat Lupin betref — dat ging in hooge mate ook hem aan. Hij wist zeer goed, dat hij niet gerust meer kon ademen, alvorens hij de zekerheid had, dat die zoo plotseling opgedoken mededinger tot machteloosheid was gedoemd. Dit was geen gewonen concurrent meer — dit was een uiterst gevaarlijk sujet, des te gevaarlijker, omdat bij bevel scheen te voeren over honderden handlangers, en omdat hij zich liet helpen door een vrouw, die waarschijnlijk nog meer waard was.

— Wie doen er zooal aan de achtervolging mee? vroeg hij, de oogen op het kompas gericht.

— O, als hij ontsnapt, dan is hij heel knap, want er zijn dringende telegrammen gezonden naar Toulon, de oorlogshaven in het zuiden, en ook naar Tanger, waar nog een paar Fransche torpedojagers van de jongste onlusten der opstandige Rifbewoners zijn achtergebleven.

— Maar dan is die looze schelm nog in de onmiddellijke nabijheid! riep Raffles uit. Waar werd hij het laatst gesignaleerd en wanneer was dat?

— Indien ik het goed begrepen heb, moet hij kans hebben gezien met zes of zeven mannen zich aan boord van een snelle motorboot in te schepen, bij Selva de Mar.

— Dat is een klein, Spaansch haventje even voorbij de Fransch-Spaansche grens! riep Raffles uit. Hij heeft zich dus over het gebergte in veiligheid kunnen brengen, zooals ik al vreesde.

— De Spaansche autoriteiten schijnen er de lucht van te hebben gekregen, die natuurlijk op hun beurt al gewaarschuwd waren door de Fransche collega's, en onmiddellijk is er naar links en naar rechts geseind, zoodra men zekerheid had omtrent de inscheping.

— En hoe lang duurt nu die achtervolging ongeveer, denk je?

— Ik schat, dat zij een uur of vier geleden al begonnen is! Wat ik opving was een verzoek om inlichtingen, door de eene Fransche torpedoboot tot de andere gericht.

De aanvrager moet zich op nauwelijks tien mijlen ten noord-oosten van ons bevonden hebben, en het schip dat antwoord gaf, ligt onder de Afrikaansche kust!

— Maar dan is het best mogelijk, dat wij nog iets van het schouwspel kunnen gadeslaan! riep Raffles uit.

En als om hem gelijk te geven klonk bijna op hetzelfde oogenblik heel in de verte een schot, klaarblijkelijk gelost met een scheepskanon, en waarvan het geluid dof over de golven rolde, als een verre donder, terwijl er van een schip nog niets te bespeuren viel.

Er viel niets anders te zien dan een half dozijn visschersschuiten met sneeuw witte zeilen, en een enkel klein, kittig motorbootje, dat koers zette in noordelijke richting.

Henderson kwam dadelijk uit de machinekamer naar boven loopen, keek nieuwsgierig rond, en vroeg toen:

— Wat is dat, mijnheer Brand? Zijn er manoeuvres in de buurt?

— Er wordt wel gemanoeuvreed James, maar niet op de wijze die jij denkt! antwoordde Brand, en met enkele woorden stelde hij den reus op de hoogte.

Henderson liet zijn blikken over de uitgestrekte watervlakte gaan, die zoo rustig was als een vijver, en eensklaps wees hij naar het noordwesten en riep opgewonden:

— Daar! Daar zijn ze bezig!

Brand bracht vlug zijn kijker aan het oog, en tuurde er eenige oogenblikken door.

Toen riep hij uit:

— Het is geen torpedojager — ik houd het voor een Fransche douanekotter. Maar hij loopt heel vlug en hij heeft een klein snelvuurkanon op den voorsteven.

Op hetzelfde oogenblik klonk er nogmaals een schot, en een rossige vuurvlam was zichtbaar in de verte, nu de zon aanstond achter de kim zou verdwijnen.

— Kun je van het andere schip niets zien? Van de boot van Lupin? riep Raffles opgewonden.

Brand tuurde zoo scherp mogelijk, en antwoordde pas na geruimen tijd den horizont te hebben afgezocht:

— Ja, nu zie ik hem! Het is een heel kleine, maar blijkbaar verbazend snelle boot! Het is me een raadsel, waarom die loodskotter er zijn granaten aan verspilt, want ik schat dat de afstand tusschen beide vaartuigen minstens vier zeemijlen bedraagt! Kijk, daar gaat er nog een! Ik kan duidelijk den waterzuil zien, door de springende granaat opgeworpen, zoowat een kwartier gaans van de motorboot!

— Misschien schieten zij, in de hoop, Lupin vrees aan te jagen! Is die loodskotter sneller dan hun boot?

— Dat zou ik haast niet zeggen! Maar wacht eens even — daar komt hulp opdagen! Een tweede loodsboot, of wacht eens — ditmaal is het een politieboot, met de Fransche vlag in top. Op den voorsteven is een groote T geschilderd. Die komt dus zeker uit Toulon. En dan heel in de verte, meer naar het Oosten, en nauwelijks zichtbaar, nog een torpedojager!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord.

Hij berekende waar hij thans ongeveer kon zijn. Van Perpignan af had hij bijna voortdurend zuidwaarts gehouden, en hij berekende dat hij op slechts weinige uren afstand van de Balearen moest zijn, de eilandengroep, die zich ongeveer halverwege tusschen Barcelona en Algiers bevindt. Zij worden aangedaan door alle booten die van Marseille op laatstgenoemde plaats varen.

En toen hij scherp uitkeek kon hij inderdaad ver in het zuiden een zilverachtigen nevel zien, in de beteekenis waarvan zijn geoefend oog zich niet kon bedriegen — het was land, en het kon onmogelijk iets anders zijn dan een der groote eilanden van de Balearen-groep.

Maar intusschen duurde de strijd voort, als men tenminste dien naam mocht geven aan wat niets anders was dan een achtervolging.

De vluchtende motorboot werd slechts zeer

langzaam groter, en het was duidelijk dat zij in dezelfde richting voer als de „Zeemeeuw”.

Het was dus reeds te laat, om den vluchteling den pas af te snijden, maar toch aarzelde Raffles geen seconde, om hiertoe althans een poging aan te wenden.

En onmiddellijk gaf hij zijn korte, duidelijke bevelen, het hoofd van Henderson verdween weer onder het dek, de raderen der machine begonnen sneller te draaien, de bronzen schroef sloeg met meer kracht het water en als een gespoord renpaard vloog de „Zeemeeuw” over de golven, in dezelfde richting als het drietal schepen daar heel in de verte, maar nu manoeuvreerde Raffles zoo, dat de afstand tusschen zijn eigen schip en dat van Lupin telkens kleiner moest worden.

Binnen een kwartier zou het wel blijken, of deze manoeuvre succes zou hebben.

Dat kon natuurlijk alleen het geval zijn, als de „Zeemeeuw” harder liep dan de boot van Lupin.

En toen die vijftien minuten verstreken waren, en de zee een parelmoeren glans begon aan te nemen, nu de zon geheel achter den kim verdwenen was, toen wist Raffles ook, dat zijn boot misschien wel even snel, maar zeker niet heel veel sneller was, zoodat hij er niet aan kon denken, den ander den pas af te snijden.

Toch bleef hij zijn poging voortzetten, in de hoop, dat er misschien uit het zuiden politiebooten of torpedojagers zouden komen opdagen van den kant van Afrika, zoodat het mogelijk zou worden, den schelm in te sluiten, wiens doel blijkbaar was, een toevlucht te zoeken in een van die kleine Afrikaansche haventjes, die Raffles zelf op het oog had.

Intusschen sloeg Brand de manoeuvres van Raffles niet zonder ongerustheid gade.

Misschien zou hij erin slagen, Lupin te helpen vatten — maar dat zou voor hemzelf den ondergang beteekenen, want hij had nog geen tijd kunnen vinden om het uiterlijk van zijn schip te veranderen, het zou onmiddellijk herkend worden en Raffles zou zijn hulp aan de Fransche en Spaansche politie waarschijnlijk alleen maar vergoed krijgen door een arrestatie.

Maar de tijd verstreek, de schemering begon zich over de wateren uit te spreiden, over een half uur zou de duisternis reeds zoover gevallen zijn, dat men den vluchteling niet meer zou kunnen zien — en van den nacht zou hij gebruik kunnen maken om zich aan iedere achtervolging te onttrekken.

Intusschen bleef Raffles nog altijd schuin aanhouden op de vluchtende motorboot, maar die week eveneens wat uit, blijkbaar na de bedoeling te hebben geraden van den kapitein van het witte schip — en nu bleef de afstand steeds even groot.

De Fransche loodskotters hadden wijselijk het vuren maar opgegeven, wel inziende, dat hun dit toch niets baatte. Zij deden nu het onmogelijke, hun snelheid zoo hoog mogelijk op te voeren, en uit hun korte schoorsteenpijpen walmden dikke, pikzwarte rookwolken, nu en dan doorflitst van vuurroode tongen.

Het waren beiden stoombooten, en de vuren werden blijkbaar tot het uiterste opgestookt.

Wat de torpedojager betrof — die werd heel, heel langzaam wat groter, en het was duidelijk te zien, dat dit veel snellere schip aanstonds de loodskotters zou passeeren, en misschien in staat zou zijn, de motorboot in te halen — tenminste wanneer de duisternis niet optrad als spelbreekster.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK III.

DE ONTSNAPPING VAN LUPIN.

Weer verstreek er een half uur, zonder dat de toestand zich aanmerkelijk wijzigde, en Brand wist, dat er een wonder moest gebeuren, als men Lupin nog wilde vatten, voor de nacht gekomen was.

Want zoeven had hij nog enkele draadlooze berichten opgevangen, en wel waren er van Algiers twee snelle torpedojagers in zee gestoken, maar die zouden zeker te laat op het tooneel van den strijd komen, om nog van nut te kunnen zijn.

Heel in de verte was het vuurtorenlicht zichtbaar van Las Palmas.

Binnen een half uur zou men de Balearen in de duisternis voorbij zijn gevaren.

Natuurlijk zijn daar Spaansche douaniers gestationneerd, maar het is zeer de vraag of die zouden deelnemen aan een jacht op den Franschen bandiet.

En langzamerhand begon Brand zich vertrouwd te maken met de gedachte, dat Lupin den dans zou ontspringen, en hij balde van woede de vuisten.

Ja, Raffles had te doen gekregen met een vijand, die weinig voor hem onderdeed in stoutmoedigheid en schrandereid. En die bovendien beschikte over voortreffelijke hulpmiddelen, en zeer goed wist, wat snelheid waard is in deze tijden! Hoe hij in het bezit kwam van die zeer snelle boot, was een raadsel — maar hij had ze in ieder geval, en hij wist er een goed gebruik van te maken ook.

Maar juist toen Brand vreesde dat alles verloren was, scheen er toch nog een kleine kans op te duiken, om Lupin schaakmat te zetten.

Want in het zuiden doemde eensklaps een donkere vorm op, en het duurde niet lang of Brand had daarin een van die snelle, Fransche politiebuiten herkend, die toezicht oefenen op de Afrikaansche kusten, en den strijd tegen smokkelaars en andere ongewenschte elementen moeten aanbinden.

Zij voeren als bewapening een klein stukje snelvuurgeschut op de voorplecht, tellen van tien tot twintig koppen, al naar de grootte, zijn voorzien van krachtige benzinemotoren, en het spreekt vanzelf dat de opvarenden allen gewa-

pend zijn, met de legerkarabijn en de dienst-revolver.

En nu was het aanstonds te zien, dat deze boot zich vlak voor het motorschip van Lupin bevond, echter nog een weinig meer naar het oosten, zoodat de Fransche bandiet, wilde hij voorbijkomen, wel genoodzaakt was, sterk naar het westen af te houden.

Dit echter moest hem noodzakelijk in het bereik brengen van dat andere, witte vaartuig, waarvan hij nu langzamerhand de beteekenis wel zou hebben begrepen!

Hij moest tenslotte toch de witte kleur, dien vorm hebben herkend.

Maar hij wist evengoed, dat de boot van zijn doodsvijand geen geschut aan boord had, hij vertrouwde zeker op de groote snelheid van zijn eigen vaartuig en tenslotte had hij geen keus, of beter gezegd hij moest van twee kwaden het minste kiezen, en zoo wendde hij dan eensklaps het roer, en hield scherp westwaarts aan, om die dreigende politiebuiten, die daar zoo onverhoeds kwam opdoemen, uit den weg te gaan, en op een veiligen afstand te passeeren.

En die afstand moest minstens drie kilometer bedragen, want zoover reiken de kanonnen van de politiebuiten, die granaten afvuren van 7.5 centimeter.

Maar ondanks de steeds toenemende duisternis moest men aan boord van den Franschman die manoeuvre dadelijk hebben opgemerkt, want hij wijzigde zijn koers, en kwam regelrecht toezetten op de grijze motorboot van Lupin, die zoo snel door de golven sneed, dat het boegwater meters hoog opspoot.

De afstand verminderde nu snel, de grijze boot werd hoe langer hoe duidelijker zichtbaar, en binnen een kwartier moest de beslissing gevallen zijn.

Want dan zou het donker zijn, en als Lupin kans zag, tusschen de beide booten door te glippen, het sneeuwwitte en het zwarte, tusschen den Brit en den Franschman, dan kon hij zich voorloopig buiten gevaar achten.

En zijn kansen stonden nog altijd lang niet kwaad, want de Franschman was een tamelijk log vaartuig, dat lang niet zoo vlug kon wenden

als het ranke, grijze schip van Lupin, en bovendien was het lang niet zoo snel.

In de grootste spanning tuurde Brand over de golven, vruchteloos hopen, dat de maan zou doorkomen, totdat hij achter zijn rug het kalme bevel van Raffles hoorde:

— Het zoeklicht, Brand!

De jongeman slaakte een kreet van blijdschap! Dat hij daaraan niet eerder gedacht had! Onmiddellijk snelde hij naar de machinekamer, waar de lichtdynamo stond, die het geheele schip van electrisch licht voorzag, schakelde het zoeklicht in, dat boven aan den korten mast bevestigd was, en op hetzelfde oogenblik straalde een heldere gloed tot op een afstand van bijna een kilometer over de golven, zoodat alle voorwerpen binnen dien afstand duidelijk zichtbaar waren.

En dat was zeker ook de grijze boot, die daar kwam aanstuiven, en zoo goed zichtbaar was zij, dat men zelfs de gedaanten kon onderscheiden van de mannen, die snel over het dek heen en weer liepen, terwijl een ander onbeweeglijk achter het kleine stuurrad stond.

Zijn trekken waren op dien afstand niet te onderscheiden, maar Raffles was er zeker van, dat het Lupin moest zijn.

Hij hief met een woedend, dreigend gebaar den gebalden vuist op, en schudde dien tegen de witte boot, die misschien zijn ondergang zou bewerkstelligen met dat vervloekte licht, dat zijn plannen in duigen dreigde te doen vallen.

Brand had zijn kijker opnieuw voor het oog gebracht, juist toen het eerste kanonschot weer over de golven dreunde, dat thans werd afgevuurd door de Fransche politieboot, en hij zag dat de vier kleine figuurtjes nu haastig heen en weer liepen, en dat twee ervan tusschen hen in iets schenen te dragen, dat zij naar de voorplecht van het schip brachten.

En een oogenblik later uitte hij een luiden schreeuw, en riep:

— O, die duivels! Zij hebben een torpedo-lanceerbuis!

— Wat is dat! riep Raffles met een lachje. Je wilt mij toch niet wijsmaken dat zulk een kleine, houten boot torpedo's afschiet, die twee of drieduizend kilo wegen?

— Ik zeg je dat het een lanceerbuis is! Ik heb twee van die kerels met een torpedo zien loopen maar die was niet grooter dan een vijftien-centimetergranaat!

Hij had nauwelijks uitgesproken of er klonk

een doffe slag, thans uit de richting van de grijze boot, en in de melkwhite baan van het licht vertoonde zich eensklaps een glanzend voorwerp, omstreeks driekwart meter lang, zoo dik als een wijnflesch, dat zooeven overboord was geschoten als een duiker die zijn sprong neemt en nu voortschoot door de golven, eenige duimen onder water, maar niettemin duidelijk zichtbaar in het schelle zoeklicht.

Brand was verbleekt en had den kijker losgelaten.

Aanstands zou het einde komen.

De torpedo kwam recht aan op de „Zeemeeuw”, binnen enkele seconden zou de botsing plaats hebben, en alles zou gedaan zijn.

Zij blikken bleven als met een magnetische kracht getrokken naar de kleine torpedo, snel voortbewogen door haar miniatuurschroefje.

Maar Raffles had ze ook gezien, en hij had gelukkig geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest verloren.

Hij wendde bliksemsnel het roer, en een oogenblik daarna schoot de torpedo op nauwelijks een paar duimen van de „Zeemeeuw” voorbij en verdween in de duisternis.

De Franschman, blijkbaar inziende, dat hij hier een onverwachte hulp had gekregen, had zijn kanon opnieuw geladen, vuurde, en de granaat optplofte met een helsch lawaai op geen vadem afsand van de grijze motorboot.

Het was duidelijk dat de Fransche politie in opdracht had gekregen, meedoogenloos op te treden, wanneer Lupin zich niet onmiddellijk overgaf.

De kanonnier was zeker een man die zijn vak verstond, en het volgend schot zou zonder eenigen twijfel raak zijn.

Hij maakte een dankbaar gebruik van dat heldere licht, dat den vijand bestraalde, en Brand kon heel duidelijk de manoeuvres hooren, die er aan boord van de politieboot plaatsvonden, welke zich thans op nauwelijks twee vadem afstand van de „Zeemeeuw” bevond.

Het kanon was automatisch weer in zijn vorige positie teruggekeerd, de kanonnier draaide een paar slagen aan het stelwiel, men hoorde het knarsen van het wagentje, dat de nieuwe granaat aanbracht, het openen van het sluitstuk, en inbrengen van de granaat, en tenslotte den luiden roep van den helper:

— Alles klaar!

Maar voor het schot kon worden afgevuurd had er iets plaats, hetwelk het aanzien van den strijd eensklaps weder geheel wijzigde.

Aan boord van de grijze motorboot hadden de vier kleine figuurtjes zich opnieuw haastig bewogen, er plofte weder iets in het water, dat maar heel even zichtbaar was in de lichtbaan van het zoeklicht en eenige seconden daarna had er een hevige ontploffing plaats, oorverdovend, en de golven werden er zoo heftig door beroerd, dat de „Zeemeeuw” op en neer deinde als bij een storm.

Het was alsof zich in het midden van de politieboot een vulkaan vormde, die een hel roode gloed uitbraakte, en toen barstte het geheele schip open als een rijpe vrucht, met een ontzettenden slag, en daarna verzonk alles weder in duisternis.

De tweede torpedo had blijkbaar de ongelukkige politieboot midscheeps geraakt, den voorraad granaten doen ontploffen, na zelf te zijn gesprongen en van het geheele schip was niets meer over, dan wat wrakstukken.

Maar ook klonken er luide hulpkreten in den nacht, en toen Raffles onmiddellijk het zoeklicht liet draaien, bescheen het zes, zeven mannen, die in het water spartelden, en zich aan de overblijfselen van het vaartuig trachtten vast te klampen.

Een paar zwommen er onmiddellijk in de richting van het witte schip, in welks kapitein zij een helper hadden gezien.

— Zet de sloep uit, Brand! beval Raffles koraf. Die ongelukkigen moeten gered worden. James, help eens vlug! Laat de machine heel langzaam vooruit gaan!

De reus kwam de ijzeren trap opstormen, en in een oogwenk was de reddingsboot overboord gezet en losgemaakt, en Henderson en Brand roeiden naar de plek waar de overlevenden met den dood worstelden.

Het was niet gemakkelijk tusschen de wrakstukken door te komen, maar toch slaagden zij erin, de drenkelingen te grijpen, en hen in de boot te trekken, of een roeispaan toe te steken, zoodat zij voor verdrinking bespaard bleven.

En het zoeklicht bewees hierbij onwaardeerbare diensten, want zeker zou de helft der Fransche politiemannen verdronken zijn, als men alles in het donker had moeten doen.

Men hoorde in de verte schel en hatelijk lachen, en dat was voorloopig het laatste wat men van Lupin en dé zijnen waarnam.

In de nu volkomen duisternis moest de Fransche bandiet er gemakkelijk in kunnen slagen te ontkomen, nu Raffles niet in staat was, het

te beletten, daar zijn eerst plicht was, de mannen die met den dood streden te redden.

Binnen een kwartier waren alle drenkelingen aan boord van de „Zeemeeuw” gehaald.

Twee hunner bleken tamelijk ernstig gewond te zijn.

De kapitein, een nog jonge man met een gebruind gelaat, en een fijn zwart snorretje, had Raffles dadelijk bij de hand gegrepen die hij met kracht schudde, en zeide met een stem die trilde van dankbaarheid:

— Zonder U zouden wij jammerlijk zijn omgekomen, mijnheer! Ik weet niet hoe ik U mijn dankbaarheid moet betuigen!

— Gij behoeft mij niet te danken, mijnheer, zeide Raffles ernstig. Ik deed slechts wat mijn plicht mij voorschreef. Met hoevelen waart gij aan boord van Uw schip?

— Met veertien man, mijnheer! antwoordde de kapitein.

— Dan zijn er helaas vijf om het leven gekomen bij die vreeselijke ontploffing! zeide Raffles zacht. Ja, gij hebt te doen met een schelm, die geen menschenlevens telt, wanneer hij zijn vrijheid bedreigd ziet!

De jonge luitenant maakte een gebaar van wanhoop en smart en wierp nogmaals een blik op de duistere golven, die er nu zoo dreigend uitzagen.

Het zoeklicht bescheen juist dezelfde plek waar de ontploffing had plaats gehad, en daar was nu niets anders meer te zien dan wat houtwerk, een stuk van een verschansing, een paar vaten en kisten, een stuk van het stuurrad — dat was alles.

Raffles was naast hem komen staan, en hernam, op denzelfden ernstigen toon:

— Het dient tot niets, luitenant, of wij op deze plek blijven, want ik vrees dat zelfs de lijken niet zullen komen bovendrijven voorloopig. Vermoedelijk zijn zij met het wrak van het schip naar den kelder gegaan. Laten wij de dooden hunne rust laten, en ons liever bemoeien met de levenden, die dit op hun geweten hebben! Het is immers Lupin dien gij zocht!

De jonge Franschman wendde Raffles met een ruk het gelaat toe, thans verwrongen van haat en wraakzucht, en zeide op schorren toon:

— Ja, hem zoeken wij! Hoe wist gij dat?

— Wij hebben draadlooze telegrafie aan boord! zeide Raffles eenvoudig. Wij hebben schillende berichten opgevangen, reeds voor het ondergaan van de zon.

De luitenant keek Raffles nog eens aan, liet toen zijn blikken over het schip gaan, trok zijn wenkbrauwen samen alsof hij met moeite ergens over na dacht, en vroeg toen:

— Hoe is de naam van Uw jacht?

— De „Zeemeeuw”, luitenant!

— En gij — hoe heet gij?

— Ik ben graaf Palmhurst, luitenant! Dit is mijn secretaris Brunt.

Het bleef een kort oogenblik stil en in dat korte tijdsverloop ging er waarschijnlijk heel wat om in het hoofd en in het gemoed van den jongen politiebeampte. Waarschijnlijk dacht hij het zijne van dien naam — maar wat hij dan ook dacht, hij liet het volstrekt niet merken, maar stak Raffles met een eigenaardigen glimlach de hand toe, en zeide, hem nog steeds vlak in het gelaat ziende:

— Eigenlijk doet het er niet toe hoe gij heet, mijnheer — neem het mij niet kwalijk als ik U dit zeg. Gij hebt ons het leven gered en dat is voor mij voldoende. Of neen — toch niet! Loopt Uw boot snel?

— Zeer snel, mijnheer!

— Zoudt gij ze mij willen leenen, om te pogen, dien schurk nog te achterhalen?

— Gij kunt over mij en over mijn vaartuig beschikken, luitenant, al ben ik overtuigd, dat het vaartuig van Lupin nog vlugger is dan het mijne. Wij moeten echter alles doen wat wij kunnen, om hem onschadelijk te maken. Overigens — gij kunt bevelen en behoeft niet te vragen! De politie kan beslagleggen op ieder vaartuig dat zij noodig heeft!

— Alleen in de Fransche wateren, graaf! antwoordde de luitenant glimlachend. En wij zijn hier in de Spaansche! Maar hoe dit ook zij — al was het ook anders, dan zou ik het nog bij een verzoek laten!

— Begin dan slechts met van kleederen te verwisselen, luitenant! Misschien zijn er beneden nog drie of vier volledige pakken, en de overigen zullen verstandig doen zich te ontkleeden en wij kunnen hunne uniformen trachten te drogen door ze in den wind te hangen, terwijl zij zich in dekens en lakens wikkelen! Spoedig! Wij hebben hier helaas niets meer te zoeken, en zullen liever de achtervolging weder opnemen. De hemel geve dat het niet te laat is.

Raffles had reeds onder het spreken Henderson een wenk gegeven, die onmiddellijk werd begrepen, en sedert eenigen tijd had de „Zeemeeuw” reeds weder vaart gekregen, en ze

stoomde zoo snel mogelijk voort in zuidelijke richting.

Geruimen tijd viel er van de achtervolgden niets te bespeuren, maar eensklaps verscheen er in de lichtbaan van het zoeklicht heel in de verte weer een grijze gedaante, en onmiddellijk werd het voor iedereen duidelijk dat Lupin niet meer in zuiver zuidelijke richting vluchtte, maar dat hij zijn koers opnieuw gewijzigd had, thans bijna zuiver oostwaarts.

— Hij zal toch niet op Sicilië aanhouden! riep Brand vol verbazing uit. Dan zou hij stellig aanstonds gevat worden, want natuurlijk zijn daar alle havenplaatsen reeds lang gewaarschuwd.

— Het zou zelfmoord zijn als hij dat deed! zeide Raffles hoofdschuddend.

— Maar wat beweegt hem dan, zijn koers te veranderen, inplaats van te trachten, zoo spoedig mogelijk de kust van Afrika te bereiken?

— Dat beweegt hem! antwoordde Raffles lakoniek, en hij wees met uitgestrekte vinger naar een paar donkere gedaanten, die, dikke rookwolken uitbrakend, op drie mijlen afstand ongeveer uit het westen kwamen aanzetten.

Het waren de beide torpedojagers uit Algiers, die daar kwamen opdagen, zoo snel de machines maar wilden loopen, en die Lupin nogmaals den pas hadden afgesneden, en hem wel gedwongen hadden, het stuur snel om te werpen.

Want hunne krachtige kanonnen droegen meer dan zes kilometer ver, en daartegen was zelfs Lupin niet opgewassen!

Beide torpedojagers hadden zoeven hunne zoeklichten ontstoken en de twee lichtbundels, na even over de golven te hebben gezwalpt, kruisten elkander nu, en in het kruispunt was heel duidelijk de grijze motorboot zichtbaar, die haar behoud nu nog maar alleen te danken zou kunnen hebben aan haar snelheid!

Ook Raffles wijzigde onmiddellijk den koers en hield meer oostwaarts aan, in de hoop, dat hij Lupin nog zou kunnen inhalen, voor deze den nauwen doorgang van Messina bereikt had, de straat tusschen de uiterste zuidpunt van Sicilië en het vaste land van Afrika.

Een uur lang, tot bij den ingang van de Straat, bleef de grijze boot in het gezicht, ofschoon haar vorm telkens onduidelijker werd — en toen verdween zij plotseling.

Het was maar al te duidelijk dat haar snelheid, vrij wat grooter dan die van de torpedojagers, haar behoud was geweest, en dat zij

zich nogmaals had weten te onttrekken aan den greep van haar vijanden, die haar reeds in hun macht meenden te hebben.

En de vlucht van Lupin werd nog begunstigd door de omstandigheid, dat de torpedobooten bij de nadering van de doorvaart hun snelheid moesten matigen, uit vrees voor klippen en de gevaarlijke kolken, die men hier overal aantreft. Voor een boot van geringe diepgang als het schip van Lupin leverden die rotspunten veel minder bezwaar op, en hij kon de draaikolken gemakkelijker ontgaan met zijn rank, aanstonds aan het roer gehoorzaamend vaartuigje.

Van de kotters en de andere torpedojager was reeds sedert geruimen tijd niets meer te zien en het was duidelijk dat zij ver waren afgedreven.

Gedurende de geheele achtervolging waren er slechts weinig woorden gewisseld tusschen Raffles en luitenant Hutin — zoo was de naam van den jongen gezagvoerder, die op zulk een plotselinge en tragische wijze zijn schip verloren had en vijf van zijn manschappen.

De jonge Franschman had heel weinig lust tot spreken en Raffles zelf gevoelde weinig behoefte een gesprek aan te knopen met iemand, dien hij als zijn natuurlijken vijand moest beschouwen, en die, daarvan was hij zeker, het zijne dacht van „Graaf Palmhurst”.

Voor het oogenblik echter was het voor luitenant Hutin voordeelig, te doen alsof hij niet wist, met wien hij zooveel in aanraking was gekomen, en Raffles liet hem in den waan, alsof hijzelf dit niet doorzien had. Hunne belangen gingen thans samen, en wat er later zou geschieden — dat moest men maar rustig afwachten.

Voor het oogenblik echter zag het ernaar uit, alsof de achtervolging volkomen vruchteloos was.

Bijna tegelijk voeren de „Zeemeeuw” en de beide torpedojagers door de Straat van Messina. En van die gelegenheid maakte luitenant Hutin gebruik even met de kapiteins te spreken door middel van de radio.

Het waren inderdaad schepen uit Algiers, en als zij slechts een kwartier eerder gewaarschuwd waren, zou het er voor Lupin heel leelijk hebben uitgezien, want dan had hij stellig geen gelegenheid gehad, een wijkplaats te zoeken naar het oosten van de Middellandsche Zee.

Toen de „Zeemeeuw” bij het krieken van den dag de zee-engte weer uitvoer, was er van het schip van Lupin heinde en verre geen spoor te ontwaren.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

KRIJGSRAAD.

Het spreekt vanzelf dat alle achtervolgers eenige rust hadden genomen, en de ochtendzon en de wind hadden spoedig de uniformen gedroogd, zoodat de agenten van politie nu weder behoorlijk gekleed waren in hunne blauwe pantalons en blauwe tunica's, met de eigenaardige petten op, voorzien van breede kleppen.

Hun wapens waren zij allen kwijt — en men zal het begrijpen dat Raffles dit onmiddellijk had opgemerkt, en dat hij reden had om zich over dat feit te verheugen.

De zon was omstreeks een uur op, toen luitenant Hutin weer op Raffles toetrad, en hem zeide:

— Ik moet U mededeelen, graaf, dat wij thans niet meer behoeven te rekenen op de hulp van de torpedojagers. De kapiteins hebben mij de toezegging gedaan, dat zij naar alle havens van Silecië zullen seinen, met de vraag, of men daar iets van de grijze boot ontdekt heeft, en mij dan het resultaat mede te deelen. Zoudt gij met uw instelling hetzelfde willen doen met betrekking tot de havens, die zich tusschen het eiland Djerba en Bengasa bevinden?

— Ik stel U voor, luitenant, om U zelf te bedienen van mijn toestel! antwoordde Raffles glimlachend. Het kan onmogelijk lang duren, dunkt mij, want er zijn langs de kuststrook die gij daar noemt, zeker geen vier havens, die voorzien zijn van een installatie voor draadlooze telegrafie. Ik laat U echter volkomen vrij om alles in het werk te stellen wat gij wilt, ten einde Lupin te achterhalen, maar ik wil er U op wijzen, dat hij veel te slim is, om een haven binnen te loopen, waar hij zeker kan zijn, dat men hem onmiddellijk opmerkt.

— Toch zal ik het probeeren, graaf! En nu nog dit: ingeval ik een ontkenend antwoord krijg, wat ik zelf ook waarschijnlijk acht, zoudt gij dan bereid zijn, mij af te zetten in elke Fransche haven op de Afrikaansche kust, die ik U zal noemen?

— Ik ben geheel tot Uw dienst, luitenant! antwoordde Raffles afgemeten. De beide mannen wierpen elkander een zonderlingen blik toe, en toen namen zij voorloopig weder afscheid, de een om te gaan seinen, de ander om zijn plaats

aan het stuurwiel te hernemen, en thans Brand eenige rust te gunnen, die uren achtereen het vaartuig bestuurd had.

Luitenant Hutin bleef bijna een vol half uur in de kleine marconihut, en toen hij er weder uit te voorschijn trad vertoonde zich een mengeling van vreugde en teleurstelling op zijn gelaat.

Hij ging aanstonds op Raffles toe en zeide:

— Daareven heb ik een bericht ontvangen van Tripolis, graaf! De kapitein van een der schepen, die op Malta varen, verklaarde nog geen uur geleden, dat hij een grijze boot, als waarvan ik een beschrijving gaf, in zeer snelle vaart zag koerszetten naar het zuidoosten!

— Wist hij iets af van de achtervolging?

— Neen, dat niet! Maar het viel hem wel op, dat er zich op de voorplecht van de grijze boot een zonderling toestel bevond, dat er uitzag als een torpedolanceerbuis in het klein! Het kan dus niet anders of het moet het schip van Lupin zijn geweest!

— Welnu, dan zullen wij zoo spoedig mogelijk koers zetten naar Tripolis! riep Raffles uit. En reeds wilde hij op het stuurrad toestappen, om Henderson, die hem vervangen had, een bevel toe te roepen.

Maar de luitenant hield hem bij den arm terug en zeide op spijtigen toon:

— Helaas, mijnheer — hoezeer ik ook Uw goeden wil op prijs stel, ik kan Uw aanbod niet aanvaarden, want Tripolis is niet Fransch! Gij weet natuurlijk evengoed als ik dat de Italianen daar het bevel voeren, en zij zijn prikkelbaar, trots, dulden geen inmenging van anderen, en dit was reeds vroeger zoo, maar het is nog erger geworden sedert Mussolini daarginds te Rome de lakens uitdeelt! Zij hebben natuurlijk hun eigen politie, die wij te hulp kunnen roepen, maar er is geen sprake van dat zij Fransche agenten aan land zullen laten. Ik zou U dus willen verzoeken, mij en mijne manschappen naar Djerba te brengen.

— Maar wat kunt gij te Djerba uitrichten, als Lupin reeds bij Tripolis gesignaleerd is! riep Raffles uit.

— Wij zouden ons bij dat eiland in hinderlaag

kunnen leggen, en Lupin overvallen als hij terugkeert!

— Maar wie zegt U dat hij zal terug keeren, luitenant!

— Hij kan toch onmogelijk ten eeuwige dage op zee blijven rondvaren, en hij zal toch zeker niet zoo dwaas zijn, het Suez-Kanaal binnen te stevenen! riep Hutin uit.

— Maar wie zegt U dat hij dat van zins is? Er zijn op de kust van Tripolitanië verscheidene kleine havens, die hij kan opzoeken. Zijn kleine bende kan zich dan aanstonds verstrooien en het zal wel niet zoo gemakkelijk zijn, hem terug te vinden. Bedenk eens, welk een ontzaglijke uitgestrektheden er voor hem open staan! Hij kan zich naar Egypte begeven, te Caïro een vliegmaschine huren, maar hij kan ook westwaarts gaan, Tunesië bereiken, en zich daar goed vermomd inschepen, aan boord van een der talrijke schepen, die op Fransche, Spaansche en Engelsche havens varen, hij kan ook een motorboot huren, en oversteken naar Sicilië, zoodra de lucht zuiver is. Kortom, hij heeft een schier onbepaalde keuze van middelen om te ontsnappen — terwijl hij, als hij over water zou trachten terug te keeren, onverbiddelijk in handen moet vallen van de politie of de Fransche marine, vroeg of laat! Ditmaal is het geluk hem gunstig geweest, maar nu waarschijnlijk reeds alle kustvaartuigen en beschikbare oorlogsschepen gewaarschuwd zijn en onderweg, nu zal het hem niet gelukken, door de mazen van het net heen te sluipen.

Hutin dacht een oogenblik na, en zeide toen, uitzierende over de blauwe golven:

— Dat mag zoo zijn, graaf! Maar ik heb nu eenmaal geen andere keuze! Naar Tripolis kan ik niet gaan, daarvan is geen sprake! Het is een Italiaansche stad, waar de Italiaansche politie mijn taak moet overnemen! Ik heb daar dus niets te maken.

— Maar ik heb er integendeel te maken, luitenant! zeide Raffles koeltjes. Ik heb er buitengewoon veel belang bij, moet gij weten, dien Lupin onschadelijk te maken, en ik zou dus zeer onverstandig handelen, als ik gevolg gaf aan Uw verzoek, en mij liet afhouden van den weg, dien hijzelf gevolgd heeft en dien ik dus ook moet volgen.

De twee mannen keken elkander een oogenblik strak aan, en eindelijk vroeg Hutin langzaam:

— **Is het onbescheiden als ik vraag naar de**

reden, die u noopt, Lupin zoo hardnekkig te achtervolgen?

— Dat is zeer onbescheiden, luitenant! antwoordde Raffles afgemeten, en met een flauwen glimlach om de lippen.

— Nu, dan mag ik natuurlijk niet aandringen! hernam de Franschman, even op zijn lippen bijtend. Ik ben echter wel verplicht U te vragen, of gij gelooft dat het een gentleman voegt, een ouden bondgenoot, om tien manschappen van de Fransche kustpolitie, na hen eerst het leven te hebben gered, moedwillig in zulk een lastige positie te brengen!

— Uw positie zal volstrekt niet lastig zijn, luitenant! gaf Raffles koeltjes ten antwoord. Vergeet niet dat gij schipbreukelingen zijt! De autoriteiten te Tripolis kunnen er niets op tegen hebben dat gij U ontscheept, ongewapend nogal, wanneer gij slechts de toezegging doet, dat gij zoo spoedig mogelijk Fransch grondgebied zult opzoeken! Dat gebruik geldt over de geheele wereld, en stel U voor dat een Amerikaansche visscher een drenkeling jammerlijk zou laten omkomen, omdat hij een Japanner is, en omdat er een emigratieverbod tegen de Japanners bestaat!

De luitenant bleef een tijdje somber voor zich uitstaren, maakte toen het gebaar van iemand, die zich in het onvermijdelijke schikt, en zeide:

— Ik kan mij natuurlijk niet tegen Uw wenschen verzetten, graaf! Het is Uw schip, het is waar dat wij schipbreukelingen zijn, en ook dat gij gaan kunt waarheen het U behaagt! Ik ben echter overtuigd dat ik van dit oogenblik de hoop zal moeten opgeven, Lupin te achterhalen!

— Wat doet het ertoe — als slechts een ander hem achterhaalt? zeide Raffles met een glimlach.

— Maar begrijpt gij dan niet, mijnheer, dat ik eerzuchtig ben, dat ik zelf gaarne dien schurk zou hebben gearresteerd, dat ik redenen in overvloed heb, om te wenschen, dien Lupin onschadelijk te maken, die vijf van mijn arme mannen vermoord heeft?

— Dat ales begrijp ik zeer goed luitenant — maar gij zijt nu eenmaal in de onmogelijkheid om aan die eerzucht te voldoen, en daarom doet gij werkelijk verstandiger, als gij U voegt in het onvermijdelijke, en U naar Tripolis laat brengen, waar gij dan verder doen kunt wat gij maar zelf wilt, terwijl ik van mijn kant U stellig beloof, niet te zullen rusten voor ik het spoor van Lupin hervonden heb!

— Zoo zij het graaf! hernam Hutin tamelijk koel. Ik kan geen tegenwerpingen maken — ik bevind mij aan boord van een Engelsch vaartuig, en ik ben als het ware weerloos.

— Ik geloof niet dat ik U dat ooit heb doen gevoelen, luitenant! zeide Raffles een weinig geprikkeld. En ik hoop dat gij mij in ieder geval de eer zult bewijzen, met mij te ontbijten! Wat er later moge geschieden — daaraan behoeven wij thans niet te denken. Komaan, zet U over deze teleurstelling heen, die immers niet aan Uw schuld is toe te schrijven! Gij hebt gedaan wat gij kondt, en meer kan men niet verlangen. Gij hebt onmogelijk van te voren kunnen weten, dat gij den strijd zoudt moeten aanbinden tegen een vaartuig, dat met torpedo's vuurde!

De luitenant salueerde slechts zwijgend en trok zich makkend terug naar de sierlijke kajuit waar het ontbijt reeds gereed stond.

En intusschen schoot de „Zeemeeuw” met onverminderde snelheid over het schier rimpellooze water, en hield rechtstreeks aan op Tripolis, welke stad Raffles nog in den loop van denzelfden morgen hoopte bereiken. Hij schatte dat Lupin hem ten hoogste twee uren varen voor kon zijn, en heel veel speling had de Fransche bandiet dus niet.

Hij moest snel handelen, en hij moest goed handelen, wilde hij zich in veiligheid brengen.

Het is waar dat hij een tamelijk groote keuze had aan haventjes, waar hij kon binnenvaren, maar Raffles kon die allen op hun beurt aandoen en inlichtingen inwinnen.

En hij nam zich vast voor, geen oogenblik te aarzelen om Lupin na te gaan, waar hij zich dan ook aan land mocht hebben begeven, hij had geld, hij had vermommingen, hij had wapens aan boord, en al moest hij er zelfs zijn „Zeemeeuw” voor prijsgeven — hij zou niet terugdeinzen voor die noodzakelijkheid.

De Fransche agenten, die zich bij kleine groepjes over het dek hadden verdeeld, hadden het gesprek tusschen hunnen luitenant en Raffles niet kunnen verstaan, maar zij schenen toch wel begrepen te hebben, waarom het ging, en zij spraken op zachten toon opgewonden onder elkander.

Blijkbaar lokte het vooruitzicht om naar Tripolis te gaan en vandaar een lange en moeilijke reis over land te beginnen, hen allesbehalve aan.

Met de snelle boot, aan boord waarvan zij zich thans bevonden, konden zij van dit punt binnen twee dagen gemakkelijk Marseille weder bereikt hebben. De reis door Tripolis, Tunesië

en Marokko en dan verder van Fez naar Marseille zou misschien wel twaalf of veertien dagen duren, zoo niet langer!

— Zij schijnen niet erg in hun humeur te zijn, mijnheer Brand! zeide Henderson kort na het ontbijt op zachten toon tot Brand, toen zij beiden achter het stuurrad stonden.

— Dat komt mij ook zoo voor, James! gaf de jongeman ten antwoord. Zij zouden liever aan boord blijven, maar mylord heeft nu eenmaal andere plannen, en ik denk dat zij zich wel zullen moeten schikken. Het is nu eenmaal zijn schip, en hij kan er mee doen en laten wat hij verkiest.

— Om er nog niet eens van te spreken, dat mylord hen uit het water heeft gehaald! voegde Henderson er aan toe. Waarheen is nu de reis, mijnheer Brand?

— Naar Tripolis, James! gaf Brand ten antwoord.

— Dat is immers een havenstad aan de Afrikaansche kust?

— Inderdaad, Henderson! En een van de voornaamste in die streek! Waarschijnlijk heeft Lupin daar in de buurt een landingsplaats uitgezocht en wij moeten hem wel volgen.

De reus had zijn vuisten gebald, en gromde:

— Als ik hem in handen krijg, draai ik hem zijn hals om — hem en de vrouw, die hij bij zich heeft! Een gevaarlijk caronje, mijnheer Brand, of ik heb er geen verstand meer van.

— Wees maar gerust, Henderson, ik acht het ondenkbaar, dat Lupin nog lang op vrije voeten zal blijven, zoodra hij eenmaal Afrikaanschen bodem bereikt heeft! Het is waar, dat men op de politie daarginds niet veel behoeft te rekenen, maar daarentegen kan een man met een zeer mooie vrouw bij zich, en vergezeld door drie of vier andere mannen zich onmogelijk lang verborgen houden en zijn spoor uitwischen in een zoo dun bevolkte streek, waar de blanken uiter-aard zeldzaam zijn. Ik geloof dat hij ook veel liever iets anders zou doen, als het slechts mogelijk ware. Hij zou bijvoorbeeld veel liever terugkeeren naar Frankrijk, aan boord van zijn klein vaartuig, maar dat wordt hem zoo goed als onmogelijk gemaakt, omdat er thans iedere minuut meer politievaartuigen worden gewaarschuwd, en komen aansnellen, die hem den weg zullen versperren!

De reus stond een oogenblik in nadenken verzonken, keek eens om zich heen, liet zijn blikken gaan over de groepjes agenten, en vroeg toen

opnieuw, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Geloof U dat die blauwjassen betrouwbaar zijn, mijnheer Brand.

— Wat bedoel je daarmee, James?

— Wel, als zij het niet eens zijn met de beslissing van mylord — zouden zij dan misschien geen krasse maatregelen willen nemen? Ik bedoel — zouden zij misschien niet willen pogen, zich van het schip meester te maken?

— Dat zou zeer onbeschaamd zijn, James! fluisterde Brand terug. Het zou iets anders zijn, als luitenant Hutin vermoedde — wie mylord is!

— Hij vermoedt het niet alleen, Brand — ik ben er van overtuigd, dat hij het zeker weet! liet hier de stem van Raffles zich hooren, die eensklaps kwam opduiken van de zijde van de smalle kajuittrap.

Zijn gelaat stond ernstig, en hij vervolgde, terwijl Brand en Henderson hem verschrikt aanzagen:

— Hutin heeft het niet met zooveel woorden gezegd, maar ik heb het gevoel, dat hij nauwkeurig weet wie ik ben, en alleen nog niet is opgetreden, omdat hij wel weet, dat ik, maar dat vooral mijn boot van groot nut voor hem is, en hij kan toch ook bezwaarlijk al te spoedig vergeten, dat wij hem uit de golven hebben gered, hem en zijne mannen. De vraag is nu maar, of de naald van de weegschaal door een of andere omstandigheid niet in ons nadeel zal overslaan. En ik moet vreezen dat die omstandigheid er is, nu ik voornemens ben, hem naar een stad over te brengen, waarheen hij zich met groote tegenzin begeeft. Hij kent de Italianen, hij weet hoe spoedig die heeren tegenwoordig op hun teenen getrapt zijn en het kwetst natuurlijk zijn eigenliefde, zijn gevoel van militaire trots, als hij daar met tien van zijn manschappen gelijk schooiers of landloopers over de grens wordt gezet — lastige vreemdelingen zonder middelen van bestaan, zooals dat in de politierapporten heet!

Het bleef even stil en toen vroeg Brand zacht:

— Wanneer hoop je in Tripolis aan te komen?

— Over vier of vijf uren! Tenminste als alles goed gaat. Wij zijn nu ongeveer ter hoogte van het eiland Djerba!

— Dat ligt juist op de grens tusschen het Fransche Tunesië en het Italiaansche Tripoli-

tanië! zeide Brand hoofdschuddend. Hij zal niet erg in zijn humeur zijn, luitenant Hutin!

— Toch zal hij zich moeten schikken, Brand! zeide Raffles kortaf. Ik denk er niet aan, om eenige kostbare uren te verliezen, door hem eerst te Djerba aan wal te zetten. Het zou iets anders zijn, wanneer hij ons daar van onmiddellijk nut kon zijn, maar daarvan is geen sprake! Zooeven heeft hij nog geseind, hetgeen hij omtrent de verblijfplaats van Lupin te weten is gekomen — en doet hij het beste als hij weer rustig naar zijn standplaats terugkeert. Hij heeft nu toch geen schip meer, en al was dat wel het geval, — het is nu geen zaak meer van de golven, maar van de zandzee. En als Lupin nog gebruik maakt van een schip, dan zal het zeker het schip der woestijn zijn.

Op dat oogenblik kwam luitenant Hutin met snelle schreden op het drietal toelopen.

Zijn gelaat was bleek, maar vastberaden.

Hij had al dien tijd op de voorplecht gestaan, en had door den kijker van Brand getuurd, en heel flauwtjes had hij in de verte het voorgebergte gezien van Djerba.

En Raffles had heel goed opgemerkt hoe hij even met een sergeant gesproken had, die op zijn beurt weer was gaan fluisteren met de politiemannen, die zich thans op het achterdek bevonden.

Terwijl hij den kijker aan Brand teruggaf, begon Hutin, Raffles strak aanziende:

— Het doet mij leed, wanneer ik U lastig val, graaf, maar ik ben wel verplicht U thans voor de laatste maal te vragen, of gij naar Tripolis denkt koers te zetten?

— Naar Tripolis, mijnheer, of naar een haven ten oosten van die stad, hetgeen van de omstandigheden zal afhangen.

— Niets kan U van dat besluit afbrengen?

— Niets, mijnheer! antwoordde Raffles. Ik ben niet gewend, een besluit te wijzigen, dat ik eenmaal genomen heb, natuurlijk tenzij overmacht mij daartoe mocht dwingen!

— Maar die overmacht erkent gij zeker niet?

De fraai geteekende wenkbrauwen van Raffles gingen de hoogte in, toen hij langzaam en afgemeten ten antwoord gaf:

— Dat spreekt immers vanzelf! Ik ben, zooals de kapiteins zeggen, naast God heer en meester op mijn eigen schip! Ik alleen heb er te bevelen, en ik zou zeker geen oogenblik dulden, dat een ander, wie dan ook, mijn bevelen zou weerstreven!

— Ook niet, als die ander bijvoorbeeld politie-luitenant was?

— Ook dan niet, mijnheer — dan eerst recht niet! antwoordde Raffles uit de hoogte. Gij hebt zoeven zelf gezegd dat dit een Engelsch schip is, en dat wij hier niet langer in de Fransche wateren zijn!

— Maar er kunnen zich omstandigheden voordoen...

— Gij kent mijn antwoord, luitenant! viel Raffles hem eenigszins ongeduldig in de rede. Niets geeft U het recht, U te verzetten tegen mijn plannen!

— Werkelijk niet? Geloof gij dat in ernst, mijnheer? vroeg Hutin, zijn gelaat vlak bij dat van Raffles, en hem doordringend aanziende.

Raffles liet een kort lachje hooren, en zeide:

— Aha! Zoo staan wij dus? Ik geloof dat ik U begrijp, luitenant! Welnu dan — of ik graaf ben of mijnheer — wij gaan naar Tripolis! Daar kunt gij U aan wal begeven, en verder doen wat gij verkiest!

Hutin was nog een tikje bleeker geworden, en hij trok zenuwachtig aan zijn fraai kneveltje, toen hij achteruit trad, en op gedempten toon zeide, terwijl hij zich blijkbaar met moeite beheerschte:

— Het is goed, mijnheer! Ik geloof dat wij nu althans weten, wat wij aan elkander hebben!

Het volgende oogenblik had hij een fluitje uit zijn zak gehaald, waarop hij schel floot, en onmiddellijk kwamen alle agenten aanstormen, zoo goed en zoo kwaad als het ging bewapend, enkelen met stukken hout, een paar met een ijzeren staaf, een had uit de keuken een keukennes weten machtig te worden, en tenslotte had een agent een kleine revolver gestolen, die Henderson altijd in zijn slaapvertrekje bewaarde, maar waarvan hij zich hoogst zelden bediende.

De agenten hadden zich dadelijk rondom hun chef verzameld, maar het moet tot hun eer gezegd worden — zij schenen allesbehalve gesteld te zijn op een handgemeen met de mannen, die hun dan toch het leven hadden gered, wie zij dan ook mochten zijn.

Maar zij moesten hun plicht doen, en zij stonden daar dan ook vastberaden, klaar om toe te slaan.

Hutin, zelf ongewapend, deed nog eens twee keer een stap naar voren en vroeg nu met luide stem:

— Voor de laatste maal, John Raffles, wil je ons naar Djerba brengen?

— Voor de laatste maal, luitenant — neen!

antwoordde Raffles met even vaste stem.

— Dan zult gij de gevolgen aan U zelve te wijten hebben! Ik ga U aanvallen! riep de luitenant, thans met een vuurrood gelaat, en vertoord dat die drie mannen hem durfden tegenwerken.

— Het zij zoo, mijnheer! riep Raffles toornig. Ik zal dus gedwongen zijn, als kapitein van mijn schip mijn eigen bodem te beschermen tegen een aanranding! Ik hoop dat gij geen spijt zult hebben van dit ruwe optreden, luitenant! Charles, neem het stuurrad — ik denk dat James en ik het wel af kunnen samen.

Het volgende geschiedde snel en ordelijk, als bij een lang vooruit beraamd veldtochtplan.

De man met de revolver was het gevaarlijkst, en daarop volgde natuurlijk de man met het mes.

Henderson sloeg den revolverman tegen de kaak, nog voor die van het wapen gebruik had kunnen maken, nog voor hij zelfs goed en wel begreep wat er gaande was, en het kleine wapen gleed hem uit de hand, schoot over het gladgeschuurde dek, en verdween overboord. De man die het had willen hanteeren lag dubbel gevouwen over de reeling, in een houding die verre van sierlijk was.

De man met het mes wilde te hulp komen, maar Henderson zette hem den voet dwars, in de ware beteekenis van het woord, zoodat de ander struikelde, maar zijn mes niet wilde prijsgeven, waarvan de punt diep in het dek drong. Het lemmet brak af, de man wierp zijn mes met een woedenden vloek weg, dat nu waardeeloos was geworden, en rende als een dolle op Henderson toe, en het leek alsof hij op een muur instormde, want hij deinsde plotseling achteruit, en viel ruggelings op het dek, waar hij stil bleef liggen.

Nu was de motorboot hoogstens twee en een halve meter breed, op die plek en dat was natuurlijk een nadeel voor mannen die met stokken en staven gewapend zijn, en die elkander verdringen om de eerste te zijn.

Daarenboven konden zij de drie mannen onmogelijk omsingelen, want in het midden bevond zich het stuurrad met daarvoor het mahoniehouten kastje, waarin verschillende instrumenten waren vastgemaakt, en aan weerszijden daarvan hadden Raffles en Henderson postgevat, een weinig hooger staande dan de aanvallers, en zij waren niet van zins om een streep te wijken.

Henderson gebruikte slechts zijn verschrik-

kelijke vuisten en de arme agenten, niet al te zwaar gebouwd, speciaal uitgezocht voor het werk op zee, vielen als grashalmen onder een hagelstorm, zoo snel dat men nauwelijks kon begrijpen wat er voorviel.

Er lagen er al drie, vier op een hoop, aan zijn kant, en Raffles had er aan zijne zijde twee neergeslagen met geweldige h o o k s, en toen pas trok Raffles zijn revolver, waarvan alle kamers geladen waren, en zeide rustig:

— En nu zou ik den strijd maar opgeven, luitenant! Gij ziet dat gij ver in de minderheid zijt, en gij wilt mij toch hoop ik niet dwingen, van mijn vuurwapen gebruik te maken?

Hutin bleef roerloos staan op dezelfde plek, met een gezicht dat van woede vertrokken was.

Als hij ook maar een oogenblik had kunnen twifelen aan de identiteit van dien man, dan had dit verbluffende gevecht hem aanstonds de waarheid moeten onthullen. Hij had gezien hoe drie, vier van zijn mannen, met zware stukken hout op een enkelen man lossloegen — en die had die slagen lachend opgevangen of afgeveerd, naar zijn luim hem dit scheen in te geven, en de stokken hadden niet meer uitwerking gehad dan lucifershoutjes — een zelfs, een handspaak, was als zulk een houtje versplinterd op den schouder van dien lachenden reus, zonder dat hij het zelfs had schijnen te merken.

En de andere man — ja, dat was wel de geweldige bokser van wiens bekwaamheden hij had hooren spreken, en tegen wien zijn mannen niets hadden in te brengen.

Tien tegen twee — het leek een verpletterende overmacht, en op dit smalle schip had die overmacht niets uitgewerkt — hij kreeg den indruk alsof dertig mannen niets meer hadden kunnen bereiken. Er stonden er nu nog vier overeind, deze met een bloedneus, de ander met een opgezwollen oog, de derde met een wāng als een kinderballon, vuurrood en glimmend, ontwapend en machteloos.

En dat alles had ternauwernood twee of drie minuten geduurd! Bijna zou men aan een wondermacht gaan gelooven!

De stem van den jongen luitenant klonk schor toen hij er met moeite uitbracht:

— Als gij van Uw vuurwapens gebruik gaat

maken — dan zijn wij natuurlijk de minste! Gij ziet zeer goed dat wij zonder wapens zijn!

— Die opmerking valt mij uit den mond van een Franschman bitter tegen, luitenant! zeide Raffles stroef. Ik dacht dat gij ridderlijker zoudt zijn. Gij zult toch zeker wel hebben opgemerkt dat een van Uw mannen in den aanvang ook een revolver had, en dat ik mijn eigen wapen rustig in mijn zak heb laten zitten tot voor weinige seconden. Ik had er reeds eerder gebruik van kunnen maken, luitenant! En nu niet langer gepraat! Zij, die zich nog bewegen kunnen, begeben zich onmiddellijk naar het achterschip, en gehoorzaam thans onmiddellijk, want iedere rechter zou mij vrijspreken, als ik aan boord van mijn eigen schip mijn leven en bezit verdedigde!

Schoorvoetend, maar wel begrijpend dat zij aan het kortste eind trokken, begaven de geheel ontmoedigde agenten zich met hun luitenant naar het eenigszins hooger liggende achterschip, zoodat men hen daar gemakkelijk in het oog kon houden. Zij waren nu allen ontwapend, en schade konden zij daar niet aanrichten. De anderen waren meer of minder ernstig toegetakeld, en drie moesten er zelfs door Henderson gedragen worden naar de middenkajuit, op het dek gebouwd, waar zij eenvoudig werden opgesloten. Door de ronde zijruiten, in hunne koperen vattingen, kon men hen gemakkelijk in het oog houden.

De twee die er nu nog overbleven trok Henderson zonder veel omslag aan hunne kragen tot op de verhoogde voorplecht, terwijl hij nijdig voor zich heen bromde:

— Die schobbejakken bloeden zonder zich te geneeren — zij maken mijn heele pasgeschrobde dek weer vuil! En dat noemt men dankbaarheid!

Brand had al dien tijd het stuurwiel vastgehouden, maar was toch gereed gebleven ieder oogenblik in te grijpen, indien het noodig mocht zijn.

En nu zette de „Zeemeeuw” met alle snelheid van haar krachtigen motor koers naar Tripolis, en drie uren later kwamen de witte huizen en de moskeeën van die thans Italiaansche stad in het gezicht.

HOOFDSTUK V.

HET SPOOR HERVONDEN.

Raffles begreep zeer goed, dat thans het moeilijkste gedeelte van zijn onderneming ging aanbreken.

Het was thans zaak, zich te ontdoen van de lastige Fransche gasten, die hij tegen zijn wil aan boord had gekregen, en wel op een wijze die het hem onmogelijk maakte, aanstonds verder te trekken, zonder bezoeken aan boord te moeten afwachten van douanebeambten en militairen.

Want Raffles begreep natuurlijk zeer goed, dat Hutin, verbitterd door zijn nederlaag en de mislukking van zijn plan, onmiddellijk zijn vermoeden te kennen zou geven, dat de zoogenaamde graaf Palmhurst niemand anders was dan John Raffles. En al zou hem zelf dan de eer van de arrestatie moeten ontgaan — de Italiaansche autoriteiten zouden toch zeker geen oogenblik aarzelen, den man in verzekerde bewaring te nemen, op wiens aanhouding de politie te Londen een zeer hoog bedrag had gesteld.

Het is mogelijk dat de Italianen dit niet zouden durven doen op Engelsch grondgebied — want als zoodanig moest de „Zeemeeuw” natuurlijk beschouwd worden — maar daarop zou hij het toch liever niet laten aankomen. Hedendaagsche Italianen waren letterlijk tot alles in staat!

Gelukkig bedacht Raffles nog intijds, dat er zich ten noorden van de haven van Tripolis een klein eilandje bevindt, slechts door een paar visschersgezinnen bewoond, uitsluitend inlanders, en op een paar kilometers van de kust gelegen.

Daar zou hij zijn onvrijwillige gevangenen aan land kunnen zetten, en zij zouden daar niet langer behoeven te vertoeven dan ten hoogste eenige uren, want Raffles kon draadloos de autoriteiten te Tripolis op de hoogte brengen.

Toen hij dit aan Brand mededeelde, zeide de jongeman, die geen oog van het viertal op de voorplecht had afgehouden:

— Ik kan mij niet voorstellen, James, dat de Italianen werkelijk zoo zouden opgetreden, als die kleine, driftige Franschman voorgaf! Want alles welbeschouwd zijn de Italianen in Tripolis toch geen heer en meester sedert het in 1920 tot Volkerenbondsgebied verklaard werd!

— Het is waar, dat de Italianen daarginds eigenlijk een soort zetbazen zijn, ofschoon die naam wat oneerbiedig klinkt, maar in hun hart beschouwen zij er zich toch als de eenige recht-hebbenden, en ik vrees zeer, dat de Volkerenbond nog heel wat moeite zal hebben, met dat uitgestrekte gebied. De Italiaansche invloedssfeer is er overheerschend, en die heeren zijn tegenwoordig zoo trots, dat zij in geen geval een inbreuk zouden dulden op de reglementen en de overeenkomsten, en die schrijven wel degelijk voor, dat zij, en zij alleen er politiemacht uitoefenen. Die kleine driftkop had dus wel degelijk gelijk! Dat alles zal mij echter niet beletten, mij zoo spoedig mogelijk van hem te bevrijden! Hij vormt nog slechts een blok aan mijn been, dat mij in mijn bewegingen belemmert.

Het kleine eilandje, zoo onbeteekenend, niet veel meer dan een paar kilometers in oppervlakte, dat men het zelfs op de beste kaarten niet vindt aangeduid, was reeds in het gezicht gekomen, en het duurde geen uur meer, of men kon reeds met het bloote oog duidelijk allerlei bijzonderheden onderkennen — wat schrale palmboomen, eenige hutten van palmbladeren, langs het strand verspreid, en drie of vier zeilprauwen, die half op het zeer fraaie, vlakke strand van roodachtig zand waren getrokken.

Raffles liet Brand van dit oogenblik af voortdurend peilen, en toen er zich nauwelijks een hand water onder den kiel bevond, ging hij glimlachend toe op Hutin, die met dramatisch gekruiste armen onbeweeglijk op dezelfde plek was blijven staan: „precies als Napoleon aan boord van de „Bellerophon” toen hij naar St. Helena werd overgebracht”, zooals Henderson ondeugend opmerkte, en zeide, met een hoffelijke buiging:

— Tot mijn leedwezen is het uur geslagen, waarop wij afscheid zullen moeten nemen, luitenant! Wanneer ik mij jegens U en Uw manschappen een weinig ruwer heb gedragen dan misschien toelaatbaar was — dan hebt gij dat, zooals gij eerijkheidshalve zult moeten toegeven, voor het allergrootste deel aan Uzelf te danken. Ik wil dit echter vergeten — zooals ik

hoop dat gij het zult vergeven en vergeten!

De kleine luitenant scheen een oogenblik in een zwaren tweestrijd, maar toen verkreeg toch zijn gevoel van bewondering, ook van dankbaarheid en van rechtvaardigheid de overhand, en het was, alsof hij zich slechts met moeite kon beheerschen, Raffles de hand toe te steken, toen hij zeide, terwijl zijn wangen zich kleurden:

— Mijnheer, ik geloof dat wij op het vaste land steeds vijanden zijn geweest, en het altijd zullen blijven. Natuurlijke vijanden, als ik het zoo noemen mag! Gij moet het mij niet ten kwade duiden, dat ik alles in het werk heb gesteld om den omweg over Tripolis te vermijden, waar ik weet dat wij allesbehalve welkom zullen zijn, al zijn wij dan ook ongewapend, en al hebben wij ons schip verloren! Intusschen kan en mag ik niet vergeten, dat gij en Uw metgezellen ons het leven hebt gered. Dat gevoel overheerscht thans — en ik dank U, ook namens mijn manschappen.

— Gij zijt mij geen dank verschuldigd, luitenant, en het verheugt mij, dat ik een dapper man en zijn metgezellen, die slechts hun plicht deden, aan den dood heb kunnen ontrukken, antwoordde Raffles eenvoudig. Daarover spreken wij niet meer. Wat Lupin betreft — gij kunt er op rekenen, dat ik hem zal najagen als was ik een echte politiemans! Van mij heeft hij geen medelijden te wachten! Doet gij echter van Uw kant alles wat maar mogelijk is, om de politie van Tripolis tegen hem in het geweer te brengen, want Lupin is even erg als een booze ziekte, die tot iederen prijs bestreden moet worden. En ik hoop dat wij er dan gezamenlijk in zullen slagen, dien booswicht onschadelijk te maken. Thans rest mij nog een laatste onaangenaam verzoek, luitenant — ik ben wel verplicht een aantal van Uw manschappen, die daartoe het best geschikt zijn uit te noodigen, naar land te waden! Het water zal hun nauwelijks tot aan de borst komen! Gij echter kunt met degenen die er het ergst aan toe zijn, van de sloep gebruik maken, die een uwer manschappen dan weder kan terugroeien, er is plaats voor zes personen.

De luitenant beet zich een oogenblik op de lippen, maar hij zag wel in dat hij zich in het onvermijdelijke zou moeten schikken, en vlug werd nu tot de ontscheping overgegaan.

De sloep werd uitgezet, van vier riemen voorzien, Hutin liet er zich in neer, en allereerst kwamen dan de drie mannen, die eenige ge-

duchtige opstoppers hadden gekregen, en nog altijd een weinig slaperig en versuft waren.

Twee van de kleinsten zouden roeien, en daar ging het sloepje, dat vijf minuten later over het zand schuurde. Allen begaven zich aan land, op een politiematroos na, die de sloep terugroeide. Hijzelf wendde zich aanstonds zijwend om en daar het water hem tot onder de oksels reikte, zwom hij naar land, wel wetend, dat de reeds felle zon zijn kleederen binnen tien minuten zou hebben gedroogd.

De overigen stapten overboord, zich heldhaftig schikkend in hun lot, en waadden naar het kleine eiland.

En pas toen Raffles zich overtuigd had dat allen in veiligheid waren, liet hij de schroef aanstonds met kracht achteruit werken, de sterven werd gewend, en de „Zeemeeuw” voer op omstreeks drie zeemijlen ten noorden van Tripolis voorbij, waarvan de witte huizen en de splchtige minarets, de groene palmen en de geweldige daken der moskeeën al spoedig aan den horizon verdwenen. Het was als een fata morgana geweest.

De lucht was puur blauw, zonder een enkel wolkje en daar er bijna geen wind was, schoot de motorboot snel voort.

Raffles had weder zijn plaats achter het stuurrad ingenomen, terwijl Henderson een onderzoek instelde in het ruim, want een nieuwe ongerustheid had zich van den reus meester gemaakt — het moest met den benzinevoorraad langzaam ten einde loopen.

En het was slechts een schrale troost, te weten, dat ook de boot van Lupin na een tocht van ruim twee dagen onmogelijk nog ruim van benzine kon zijn voorzien.

En nu stapte Brand op Raffles toe, en zeide opgewekt:

— Dat is een heele opluchting, Edward! En wij mogen het als een geluk beschouwen, dat dat eilandje daar zoo handig lag, en ons onthief van de noodzakelijkheid, Tripolis wat al te dicht te naderen! Ik meen daar een witgeschilderd Italiaansch oorlogschip op de reede te hebben zien liggen, dat mij maar heel weinig vertrouwen inboezemde. Die drommelsche Italianen zijn tegenwoordig zoo buitengewoon handgaw! En vertel mij nu eens wat je plannen zijn!

— Die zal ik je aanstonds mededeelen, Brand, Tripolis kunnen wij natuurlijk gerust uitschakelen als plek, waar Lupin zou landen. Men is daar natuurlijk reeds volkomen op de

hoogte van alles wat er geschied is, en onze man zou daar als het ware in den muil van den leeuw loopen. Een trein zou hem niet ver brengen, want al werken de Italianen hard aan de uitbreiding van hun lijn — naar het oosten gaat de lijn niet verder dan tot Lebda, dat is ongeveer zeven kilometer, en naar Yefran in het zuiden legt zij niet meer dan zes kilometers ten hoogste af! Dat is alles. En dat is voor een man als Lupin natuurlijk volstrekt niets.

— Zijn er verder geen spoorwegen, waarmee hij het land kan ingaan?

— In deze streek is verder geen spoorstaaf te ontdekken, zoo lang als een hengelroede, voor Matruh, dat wil zeggen op ongeveer honderd kilometer ten westen van Alexandrië! En zoover is onze man nog lang niet, en ik betwijfel zeer of het wel in zijn bedoeling kan liggen, zoover te gaan! Alexandrië is een betrekkelijk groote stad, zij is Engelsch, en men sluipt daar niet zoo gemakkelijk binnen! Bedenk dat die torpedolanceerbuis, nevens groote voordeelen, ook het nadeel met zich meebrengt, dat zij van verre te zien is, en de motorboot aanstonds onderscheidt van anderen, die dezelfde afmeting en dezelfde kleur hebben.

— Dan kan ik niet goed inzien, hoe je het spoor van Lupin denkt terug te vinden! Herinner ik het mij wel, en laat mijn aardrijkskunde mij niet in den steek, dan telt men van Tripolis tot Alexandrië op zijn minst een vijftigtal groote havens, waarvan Benghazi de grootste is. Geloof je dat hij daar zou durven binnenloopen?

— Neen, Brand, dat geloof ik niet! antwoordde Raffles vol overtuiging. Benghazi is een haven met een geheel moderne inrichting, waar het krioelt van de Italianen, waar een Italiaansche school, Italiaansche kerken zijn, een Italiaansche Bank, kortom, het is een soort Rome in miniatuur! Die stad heeft natuurlijk een goed georganiseerde politie, en een ontvangststation van draadloze telegrafie! Heel anders echter staat het met de kleine visschersplaatsjes, Tobruk, Ras el Kanais, Derna en anderen! Daar heeft men van zulke moderne dingen nog nimmer gehoord, en daar is men als eenig communicatiemiddel aangewezen op kameelkoeriers en boodschappers te paard. In het allergunstigste geval heeft men er een telegraaf, maar ook die zijn er uitzondering.

— Kunnen wij onderweg geen inlichtingen vragen aan andere schepen?

— Dat was ik juist voornemens, Brand! ant-

woordde Raffles. En daarom zou ik je willen verzoeken, je gedurende eenigen tijd in je heiligdom op te sluiten en te trachten, verbinding te krijgen met schepen hier in de buurt! Informeer maar uit naam van de Italiaansche regering — noem desnoods Mussolini, den oppermachtige, en ik weet zeker dat men je onmiddellijk antwoord zal geven!

Brand wilde zich juist naar zijn marconihut begeven, toen Henderson met een bezorgd gelaat weer aan dek verscheen, en zeide:

— Wij zullen nog hoogstens drie of vier uren kunnen varen, mylord, maar dan is het ook gedaan!

— Ik hoop dat wij dan aan land zullen zijn, James! zeide Raffles. En hebben wij in dien tijd het spoor van Lupin niet hervonden, moeten wij verder gaan — dan is er zeker ergens wel benzine in te slaan, want ik geloof dat er tegenwoordig bijna geen plek ter aarde meer is aan te wijzen, waar men geen blik benzine zou aantreffen!

Brand ging zich opsluiten en Raffles bleef koers zetten in zuidoostelijke richting, en hij voer voorbij Kaap Misrata, waarvan het dreigend voorgebergte scherp afstak tegen de blauwe lucht en bevond zich toen in de Groote Syrte, ook wel Golf van Sydra geheeten, een van de schoonste en grootste baaien van Afrika.

Het kon tegen een uur in den middag loopen, toen Brand plotseling te voorschijn trad, opgewonden op Raffles toeliep, en reeds in de verte riep:

— Zijn schip is gezien! Hij moet de Groote Syrte zijn ingevaren! Een Trampschip heeft hem nog geen uur geleden ter hoogte van Mersa Safran gezien!

Het plaatsje dat Brand daar opnoemde is gelegen aan de boorden van de Groote Syrte en Raffles gevoelde als bij instinct, dat hij het doel van zijn zeetocht begon te naderen.

Als Lupin daar inderdaad was gesignaleerd, dan bewees dat onomstootelijk, dat hij ergens in de baai, waarvan de oeverlijn meer dan driehonderd kilometers meet, aan land wilde gaan. Het zou onzinnig zijn geweest, indien hij de vlucht te water had willen voortzetten, zich in die baai te begeven, die den vorm heeft van een onmetelijken vischkom en aldus een noodeloozen omweg te maken van verscheidene honderden kilometers.

De oogen van Raffles begonnen te glinsteren, toen hij vroolijk uitriep:

— Voorwaarts dan — en ik hoop, dat de ben-

zinevoorraad nog juist voldoende zal zijn. Ge-loof je dat de inlichting betrouwbaar was?

— O ja, daarvan ben ik zeker! Zonder dat ik iets naders behoefde te vragen, gaf de kapitein van de Tramp, een Engelsman, een nauwkeurige beschrijving van Lupin's boot, waarop hem vooral dat zonderlinge ding op den voorsteven was opgevallen, dat er uitzag als een groote glazenspuut! Hij had de boot nog gepraaid, maar geen antwoord gekregen en de opvarenden schenen bijzonder veel haast te hebben. Een naam had het schip niet, het was grijsgeschilderd — en twijfel is dus dunkt mij bijna niet mogelijk!

— Des te beter, Brand! Wij zullen nu spoedig iets eten, en dan gaat het er op los! Henderson — plunder je kombuis maar eens, en doe eens goed je best op een luisterrijk maal!

Henderson grijnslachte maar eens zonder iets te zeggen, en twintig minuten later deden de drie mannen, verzameld om het stuurrad, zich te goed aan den maaltijd, dien de reus had opgediend.

Intusschen vloog de „Zeemeeuw” nog altijd met onverminderde vaart voort over de golven, uur na uur, maar toen Henderson nog eens ging kijken in de voorraadkamer, kwam hij verschrikt berichten dat er nog slechts een blik benzine aanwezig was.

— Laten wij hopen dat het juist voldiende is, vrienden! zeide Raffles kortaf. Wij zullen dan wel verplicht zijn de naaste haven op te zoeken, en dat is juist Mersa Safran.

Brand had zijn kijker voor het oog gebracht en zocht de kust af, die sedert eenige oogenblikken reeds voor het bloote oog zichtbaar was geworden.

Aanvankelijk ontwaarde hij niets dan het

roode oeverzand, slechts hier en daar verlevendigd door een palmboschje of een in puin gevallen moskee. Maar wat meer in het oosten ontdekte hij een kleine verzameling lage huizen, die eigenlijk dien naam niet mochten dragen. Het waren hutten van inlanders, en slechts een enkel gebouwtje, witgepleisterd, stak wat boven de anderen uit. Daarboven woei de Volkerenbondsvlag, geflankeerd door die van Italië; het was dus zeker de zetel van een of andere bestuursambtenaar.

— Mersa Safran! riep de jongeman uit. Wij zullen het juist nog halen, Edward!

— Ik hoop het! zeide Raffles eenvoudig.

Er werd niet veel meer gesproken gedurende de volgende drie kwartier.

Henderson had het laatste, groote blik benzine reeds in de tank leeggegoten — en men moest nu maar afwachten, of de boot het zou halen. De reus zat onbeweeglijk bij het kleine peilglas, dat het niveau van de benzine in de tank aangaf, en vol ongerustheid zag hij, hoe het kleine zwarte streepje voortdurend meer zakte naar het nulpunt.

Het beefde er nog maar heel eventjes boven, en de reus kreeg de aanvechting, de heele tank, met machines en al scheef te houden, zooals men een lamp scheef houdt die bijna leeg is, toen een kreet van Brand hem naar het dek riep.

De „Zeemeeuw” was zoeven het kleine haventje binnengevaren van het stadje, dat een bevolking van omstreeks vierhonderd inlanders telde.

En aan een klein, vermolmd steigertje schommelde zachtjes een grijs geschilderde boot heen en weer, waarmede een drietal geuniformde blanken zich druk bezighielden.

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK VI

NAAR HET BINNENLAND.

Het was een zaak van tien minuten!

Want de „Zeemeeuw” moest reeds op haar eigen kracht, haar vaart uitlopend, eveneens een goede aanlegplaats bereiken, daar er geen druppel benzine meer in de tank was!

Met stilstaande machine moest Raffles dus manoeuvreren om de vaart voldoende uit zijn schip te krijgen, daar hij de schroef onmogelijk meer achteruit kon laten slaan.

En Brand bewonderde de handigheid, waarmede Raffles de boot een zigzaglijn liet beschrijven, totdat de vaart er bijna uit was, en hij zonder gevaar op de houten pier kon aanhouden, waar nog enkele andere vaartuigen lagen.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de komst van dat prachtige, sneeuwwitte jacht heel wat verbazing en opschudding wekte onder de bewoners van het visschersdorp, een fraai slag menschen, krachtig gebouwd, slank, koffiebruin, en veel gelijkend op Abessiniërs met hun dunne arendsneuzen en hun weelderig kroeshaar dat waaivormig in den nek uitstond.

De meesten hunner droegen een korte tunica van een lichtgrijze stof, met een koord een weinig om het middel opgenomen. Zij waren blootshoofds en de kinderen droegen tot hun twaalfde jaar blijkbaar niet het geringste hinderlijke kledingstuk, en dat behoefde ook waarlijk niet, want de hitte was hier reeds zeer voelbaar, ondanks de nabijheid van de zee. Het leek een vredelievend, ijverig volkje, dat in zijn levensbehoefte voorzag door de vischvangst en door handel te drijven met de weinige blanken die zich hier vertoonden.

Inderdaad bleek te Mersa Safran een Italiaansche factorij gevestigd te zijn, het eigendom van een groote Romeinsche Maatschappij, waar een vijftal blanken de producten in ontvangst nam, dadels, vijgen, kokosnoten, nog andere zuidvruchten, onbewerkt leder, en fraaie kunstvoorwerpen uit koper en ivoor, die van heinde en ver werden aangebracht langs de karavaanwegen, waarvan er een loopt over Borgem, op omstreeks veertig kilometer ten zuiden van het reeds meermalen genoemde kustplaatsje, en van Borgem naar Tripolis. Voorts werkten daar nog

twintig inlanders, voornamelijk belast met het inpakken der koopwaren, en het verladen in de schepen der factorij, die eens in de maand het kleine plaatsje aandeden.

Voorts bevond zich daar een volkerenbondsambtenaar met zijn schrijvers, tezamen drie koppen tellende, en een Italiaansch bestuursambte, die ook over drie klerken beschikte. Al die Europeanen waren in wit linnen gekleed, en zij waren gebruind als koffieboonen door de tropische zon.

Het was een hard, een eentonig en vermoeiend leven daar in dat visschersdorp, waar de eenige gemakelijkheid bestond in een versleten gramfoon en een koffiehuis door een Arabier gehouden, waar wel eens gedanst werd door berbermeisjes of door rondreizende zigeuners. De maandelijksche komst van het handelsvaartuig bracht de eenige afwisseling in deze eentonigheid, en men zal zich dus kunnen indenken, wat de aankomst moest beduiden van dat fraaie jacht, met drie Engelschen aan boord.

De inlanders zagen wel eens soortgelijke jachten — maar dan slechts op een vijftig mijlen uit de kust, en haastig koerszettende naar Benghazi of nog verder, naar Alexandrië of Bairut. Dat waren de jachten der schatrijke Engelschen en Amerikanen, die een reis om de wereld maakten en zich om schamele visschersdorpjes als Mersa Safran natuurlijk niet bekommerden.

Raffles had dan ook nauwelijks den voet op het wrakke steigertje gezet, of hij zag zich reeds omringd door den Italiaan en twee zijner schrijvers, die onmiddellijk met hun ondervragingen begonnen.

Nu had Raffles tot zijn geluk een voortreffelijke reden om zijn komst aldaar te verklaren — het volkomen gemis aan benzine, waarvan de heeren zich, indien zij dat verkozen, persoonlijk konden overtuigen.

Overigens waren de papieren die hij vertoonde in de beste orde, en de Italianen konden niets aan te merken hebben op de komst van dat prachtige Engelsche jacht.

Raffles maakte zoo spoedig als hij maar kon een einde aan dat gesprek, want hij brandde

van verlangen om te weten, wat er geschied was met de opvarenden van de grijze boot, die hij dadelijk herkend had.

Hij zou echter bedrogen uitkomen, als hij een oogenblik gehoopt had, dat men Lupin en zijn medeplichtigen reeds gevangen zou hebben genomen.

Want het bleek hem uit een paar handig gestelde vragen al aanstonds, dat men in het kleine plaatsje nog niet het flauwste vermoeden had van wat er den dag tevoren op de Fransche kust was voorgevallen, noch wie Lupin was, en zelfs niet dat er iemand van dien naam bestond.

Lupin was dan ook rustig aan land gegaan, niet echter op de plek waar de boot nu lag, maar verder noordwaarts, op een geheel verlaten punt, waar hij zijn schip eenvoudig op het strand had laten loopen. Dat was nu omstreeks anderhalf uur geleden. Toevallig hadden visschers die wilden uitvaren daar het schip zien liggen, aan een schipbreuk gedacht, de blanken gewaarschuwd, en daar juist de vloed opkwam, had het niet veel moeite gekost, het kleine vaartuig weer vlot te sleepen, en over te brengen naar de officieele ligplaats.

Hieraan behoeft nauwelijks te worden toegevoegd, dat er bij de ontdekking van het vaartuig geen spoor meer van de opvarenden te bekennen viel. Zij waren waarschijnlijk onmiddellijk verdwenen in zuidelijke richting, en niemand kon zeggen waar zij zich thans bevonden. En daar de Italiaansche regeeringsbeambte volstrekt geen bericht had ontvangen omtrent den Franschen bandiet, zoo had hij hem en zijn gezelschap rustig laten vertrekken. Eigenlijk is dit de juiste uitdrukking niet, want niemand had hen zelfs gezien, op een paar inboorlingen na! Het waren vijf personen geweest, waaronder een vrouw, en dat was alles. Raffles wist natuurlijk aanstonds wat hij wilde weten, en hij nam zijn maatregelen vlug en afdoende. Het spreekt van zelf dat hij begon met voor zichzelf vergunning te vragen, landwaarts te trekken, en daar hij een zeer dure motorboot achterliet en zijn papieren in orde waren, daar het land op dat oogenblik in volkomen rust was, zoo kon de Italiaan moeilijk zijn stempel weigeren op de papieren van den zoogenaamden Graaf Palmhurst, zijn secretaris en zijn bediende. Raffles gaf zich uit voor een rijk toerist, en het mankeerde den Italiaan aan voldoende schrandereheid, om verband te leggen tusschen de komst van die zonderlinge boot met haar eigenaardig instrument op den voorsteven, waarvan de op-

varenden zoo snel en spoorloos verdwenen waren, en die van dat fraaie Engelsche jacht.

Vervolgens ging Raffles eens een onderzoek instellen in het dorp, en hij vond al heel spoedig een ouden, sneeuwewitten man, die verklaarde, dat hij omstreeks anderhalf uur of een uur te voren, drie paarden en twee kameelen had verhuurd aan vijf reizigers, die er om vroegen, en er goed voor betalen wilden.

En toen begonnen aanstonds de moeilijkheden — want het bleek maar al te spoedig dat de paardenhandelaar nu nog slechts een rijdier had, en dat was niet veel waard! Het was een muilezeltje, stram van ouderdom, en dat nog alleen maar gebruikt werd om kleine vrachten te doen. Of er dan geen andere paardenhandelaar in het dorp was?

Neen, die was er niet, verklaarde de oude man. Voor een kort oogenblik kon Raffles een beweging van ongeduld niet weerhouden. Hij begreep zeer goed, dat er niet aan te denken viel zonder goede rijdieren een poging te doen om Lupin te achterhalen.

Zou hij dan werkelijk zijn pogingen nog moeten opgeven, nu hij misschien vlak voor de bereiking van het doel stond?

Van een spoorlijn was op honderden mijlen afstand niets te bekennen, en Lupin was natuurlijk van zins, zoo diep mogelijk landinwaarts te trekken, wel wetende, dat het schier onmogelijk zou zijn, hem terug te vinden aan de grenzen van de Libysche woestijn. Hij zou misschien de Wadi Telala of de Wadi Schegga volgen, desnoods tot hunne bronnen. Hij was dan zeker, steeds water te zullen vinden, al zou het in dat geval gemakkelijker zijn, zijn spoor te volgen. Maar binnen drie dagen zou het met gerustheid kunnen zeggen dat hij veilig was, tenminste voor de achtervolging van de politie. En hoeveel wegen stonden dan verder niet voor hem open! Hij zou den grooten karavaanweg kunnen opzoeken, die over Bandjem naar Tripolis loopt, maar hij zou dien ook verder naar het zuiden kunnen afdalen tot in het hartje van Fessan, het reusachtige gebied in het noordelijke centrum van Afrika, waar zich talloze kleine en groote dorpen bevinden, en waar water en voedsel nimmer zouden ontbreken. Het was echter ook mogelijk, dat hij over zeer veel geld beschikte, en dan behoefde niets hem te beletten naar het oosten te gaan inplaats van naar het westen, totdat hij den Nijl zou hebben bereikt. Was echter het zuiden zijn doel, en had de noodige hulpmiddelen, zooals paarden, kampeer-

behoefden, goede wapens en munitie — dan kon men gerust iedere hoop opgeven, in de eerste maanden iets van hem te vernemen, want dan zou hij als het ware kunnen verzinken in de ontzaglijke diepten van de Sahara, vrij om telkens wanneer hij dat wilde een oase te gaan opzoeken, bijvoorbeeld die van Dachel ten oosten of die van Kufra ten westen.

Dit alles overwoog Raffles binnen weinige minuten en zijn besluit was dat hij tot iederen prijs rijdieren moest hebben.

Hij vond spoedig genoeg uit dat er weliswaar kameelen waren in Mersa Safran, maar die behoorden aan kooplieden, die deze rijdieren noodig hadden om in hun bestaan te kunnen voorzien, en er dan ook niet aan dachten, ze af te staan. Raffles bood tot een zeer hoogen prijs — de kooplieden bleven onvermurwbaar.

Maar Raffles mocht zeggen dat het toeval hem zeer gunstig was, want hij wilde de hoop om verder te komen juist opgeven, toen er een van die groote troepen uit het zuiden het dorp kwam binnentrekken, die werkzaam waren voor de Italiaansche factorij, en hunne koopwaren kwamen brengen.

Hun nadering was reeds gemeld, en Raffles bemerkte tot zijn groote blijdschap dat er nevens een aantal bepakte kameelen ook paarden met de karavaan meetrokken, waarvan eenige ongezadeld.

Hij trok den troep onmiddellijk tegemoet, richtte zich dadelijk tot den aanvoerder en vernam uit diens mond dat de paarden zijn persoonlijk eigendom waren, en dat hij ze naar Tripolis wilde brengen.

Twee minuten later was de koop gesloten, en werd Raffles voor een niet al te hooge som eigenaar van drie uitnemende paarden, kruisingen tusschen Arabieren en Berbers, niet groot, fijn an beenen, ongelooflijk sterk, en van een onbegrijpelijk uithoudingsvermogen, in

staat om twee uren achtereen te galoppeeren, zonder merkbaar in het zweet te geraken, gewend om dorst te kunnen verdragen, vurig en snel als de wind.

Het was juist wat hij noodig had, hij kocht er onmiddellijk het noodige tuig bij, de Arabische zadels, waaraan deze dieren gewend zijn, en zette met grooten spoed zijn verdere uitrusting voort. De karavaanchef kon hem nog aan een goede tent helpen, kookgerei was er in de boot, en aan voortreffelijke wapens mangelde het Raffles gelukkig niet, evenmin als aan overvloed van munitie.

Ten laatste vroeg hij den chef, of deze misschien Europeesche reizigers was tegengekomen op zijn weg naar het dorp, en de Arabier verklaarde dat hij inderdaad, omstreeks een uur voor hij het dorp bereikte, heel in het oosten een klein groepje ruiters had gezien die stellig geen inlanders waren, te oordeelen naar de wijze waarop zij te paard zaten.

Raffles wist dus uit die woorden, dat hij op den goeden weg was, en bovendien brachten zij hem op het denkbeeld, zich drie witte, lange mantels aan te schaffen, zooals vele Arabische stammen ze dragen. Die zouden hem misschien wel te pas kunnen komen!

En eindelijk, bijna een vol uur nadat de boot het anker had uitgeworpen konden de drie stoutmoedige avonturiers vertrekken, goed uiterust en bewapend, in het bezit van uitnemende rijdieren, die glansden van gezondheid, en nadat zij hun schip hadden toevertrouwd aan de zorgen van den Italiaanschen bestuursambtenaar.

Raffles deed dit eigenlijk meer omdat hij zich ertoe verplicht achtte, maar zonder veel hoop, dat hij nog ooit zijn boot zou terugzien, die waarschijnlijk wel in beslag zou worden genomen, zoodra het bleek, wie de eigenaar ervan was.

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD IN DE TEMPEL-RUÏNE.

Het was bijna half vier in den middag, toen de drie mannen en de vier rijdieren het plaatsje verlieten — want Raffles had zijn paarden zoo veel mogelijk willen ontlasten en daarom nog een kameel gekocht, een echt lastdier, snel en onvermoeid, en deze kreeg het kistje met munitie, de zakken met levensmiddelen, de fent en de dekens te dragen, benevens het kookgerei.

Het dier werd volkomen vrij gelaten, want men wist wel dat zijn instinct het zou aandrijven, die drie mannen geen oogenblik uit het oog te verliezen, die voor zijn voedsel en zijn drinken moesten zorgen.

Raffles zocht aanstonds de Wadi Schegga op, een bij haar monding vrij breed riviertje, waarvan de oevers met palmboomen beplant waren.

Het land was hier trouwens geenszins verlaten, want overal rezen kleine gehuchten op, soms bestaande uit dertig of veertig goed gebouwde hutten, maar ook wel eens samengesteld uit niet meer dan vijf erbarmelijke tenten, oud en haveloos. Het waren meest jagers of visschers die daar woonden, terwijl de landbouwers over wat meer middelen schenen te beschikken, om zich het leven te veraangename-
nen.

Door de nabijheid van twee rivieren was de grond goed vruchtbaar, en hier werden dadels, druiven, meloenen, kalabassen en andere gewassen geplant.

Nu en dan ondervroeg Raffles een van de inlanders, wier taal hij voortreffelijk verstond en sprak, en het verheugde hem, telkens te vernemen, dat hij nog op den goeden weg was. Lupin kon niet meer dan twee uren rijdens voor hem uit zijn, en daar hij een vrouw in zijn gezelschap had, zou hij onmogelijk zoo vlug kunnen voortkomen als zijn drie achtervolgers.

En Raffles was zoo verstandig, niet te veel van zijn eigen rijdieren te vergen, ofschoon hij snel bleef voortgaan. De duisternis viel snel, zooals steeds in de keerkringen, de maan rees groot en helder aan den hemel, en zoo krachtig was haar schijnsel, dat men daarbij zeer gemakkelijk het pad kon volgen, dat nog altijd langs de Schegga voerde, zonder er ooit meer dan een honderdtal meters vanaf te wijken. De dorps-

jes en gehuchter werden echter hoe langer hoe zeldzamer. En dien avond wist Raffles, dat de oase van E'Djofra het eerste doel moest zijn van Lupin's vlucht. Zij beslaat een zeer groote uitgestrektheid, en biedt een gunstige gelegenheid om zich verborgen te houden, rust te nemen, en ook den rijdieren wat rust te verschaffen.

Nu bleef het slechts de vraag, welk plaatsje Lupin had uitgezocht om er den nacht door te brengen. Zou het Waddan zijn? Hon, of Sokna, dat gelegen is aan den grooten karavaanweg?

Het was onmogelijk, om dit uit te maken, en Raffles was dus wel verplicht, hier het toeval een woordje te laten meespreken, dat hem echter niet gunstig bleek te zijn, want toen de drie mannen Waddan binnentrokken, dat zij hadden uitverkoren en daar eens navraag deden, bleek het, dat er wel vijf reizigers waren doorgetrokken, nauwelijks een uur tevoren en met een vrouw bij zich, door een van de zegslieden heel schilderachtig „het Oog van den Nacht” genoemd, maar dat zij blijkbaar verder waren gegaan.

Raffles en de zijnen hadden toen een tocht van zes uren achter den rug, en daar zij hun paarden niet onnoodig wilden vermoeien, besloten zij te overnachten in een van die Karavanserais, waarvan zelfs de kleinste plaats in die streken van Afrika er op zijn minst een bezit, en waaraan dan altijd tevens een logement is verbonden.

De paarden werden ontzadeld en gestald, de kameel werd van zijn vrachten ontlast, en strekte zich welbehagelijk uit temidden van zijn kameraden in de groote omheining, en reeds om tien uur sliep het drietal, vastbesloten om den volgende dag zoo vroeg mogelijk verder te trekken.

En toen begon een tocht, vrij langdurig en ook vermoeiend, die hen hoe langer hoe meer naar het zuiden en tegelijkertijd naar het oosten voerde, en het kon nu onmogelijk nog lang duren, of zij zouden zich bevinden aan de grens van de Libysche woestijn, en alle verschrikkingen daarvan moeten doorstaan. Nu eens meenden zij het spoor voorgoed bijster te zijn, dan weer, als zij den moed reeds opgegeven hadden,

hoorden zij plotseling eenige berichten, die hen weer aanspoorden om verder te gaan. Jenny Bernard, de minnares van Lupin, moest wel een zeer krachtige vrouw zijn, dat zij al die vermoeienissen kon doorstaan, maar op den achtsten dag na hun vertrek uit Marsa Safran kwam de oplossing van het raadsel, twee dagen tevoren had de vrouw zich afgescheiden van het kleine gezelschap en was alleen, in gezelschap van een gids westwaarts getrokken, in de richting van Mursuk, vanwaar zij tamelijk gemakkelijk met een of andere karavaan Tripolis zou kunnen bereiken.

Waarom Lupin dit dan zelf ook niet gedaan had, was Raffles niet erg duidelijk, maar het meest voor de hand liggend was, dat de vrouw nog niet al te bekend was bij de politie daarginds, terwijl er van Lupin zeer nauwkeurige signalementen waren verspreid.

Op den negenden dag bevonden de drie mannen zich te Tagrifat, een klein plaatsje aan den voet van de Schergiebergen. Tagrifat ligt als het ware op den drempel van de poort, die zich opent naar de Lybische woestijn. Vandaar kan men dagen reizen, in oostelijke richting althans, zonder een hut, zonder zelfs een tent op zijn weg te ontmoeten.

En daar was het, dat Raffles het bericht ontving, dat vier reizigers met twee paarden en drie kameelen anderhalf uur geleden waren doorgekomen, en hun waterzakken hadden gevuld.

Raffles ontving een ontkennend antwoord op zijn vraag, of zij om een gids hadden verzocht, en daaruit bleek afdoende, dat Lupin de streek uitmuntend moest kennen. En plotseling herinnerde zich Raffles, hetgeen er over den vader van Lupin werd gemompeld, die in deze streek van het reusachtige Afrika goede vrienden moest hebben, en een deel van zijn buit hier heette te hebben verborgen.

Was dat werkelijk waar? Kon het zijn, dat zijn zoon zich thans naar die plek begaf? Was het geen sprookje? De naaste toekomst zou het wel uitwijzen!

Ofschoon er vrij veel van de paarden was geverg'd in die week, waren zij toch nog flink en sterk, daar Raffles hun steeds voldoende rust had gegeven en hij besloot dus onmiddellijk den tocht voort te zetten. Hij had het groote voordeel, dat hij wist waarheen de tegenstander zich had begeven, terwijl Lupin volstrekt niet wist of kon weten van het feit, dat zijn doods-vijand hem zoo dicht op de hielen zat.

De plantengroei had zoo goed als opgehouden en slechts spaarzame, schrale palmboompjes staken hier en daar uit het koperroode zand van de woestijn op. Toch was er een soort van pad, maar dat hield ook reeds na twee uren gaans op, en de barre zandwoestijn strekte zich voor de reizigers uit. En nu werd het ook zaak om voorzichtig te zijn, want men kan vele tientallen kilometer gaans voor zich uitzien op die eindeloze, door niets onderbroken vlakke. Het zou anders geweest zijn wanneer men zich had bevonden in het gebied van de zandduinen, maar die kwamen hier niet voor — de woestijn geleeke op een vijver van zand. Alleen verhieven zich in het verre oosten de woeste bergen van Harudj el Sod.

En een uur later wist Raffles, dat dit gebergte het doel was van Lupin! Want Brand, die wat vooruit was gereden op zoek naar eetbaar wild, hield plotseling de teugels van zijn paard in, bracht zijn hand boven zijn oogen, tuurde scherp in de verte, kwam met lossen teugel teruggalopperen, en riep al in de verte:

— Daar zijn zij! Vier ruiters, waarvan twee op kameelen zijn gezeten, en zij hebben nog een pakkameel bij zich!

Raffles had onmiddellijk zijn kijker losgemaakt, bracht hem voor het oog, en zei aanstonds rustig:

— Lupin met zijn mannen! Nu denk ik dat wij het doel spoedig bereikt zullen hebben, Brand! Naar het schijnt trekken zij regelrecht aan op het gebergte van el Sod! Wat zij er te zoeken hebben is mij een raadsel, maar wij zullen het wel spoedig weten! Dat zij geen gids bij zich hebben bewijst duidelijk genoeg, dat Lupin hier vaker geweest is. Het zou ons kunnen opbreken, als zij ons op hun beurt te zien kregen. Laten wij dus zoo verstandig zijn om wat achter te blijven. Op twintig kilometer van hier begint een heuvelachtig terrein, de voorloopers van het gebergte, en daar zullen wij ons gemakkelijker voor hen verborgen kunnen houden.

De paarden werden dus ingehouden, en langzaam vervolgde het driet al hun weg, terwijl de kameel gewillig meestapte, nu en dan den kop met de goedige, groote oogen liefkoozend vleiend op den rug van een der paarden. Zoo verstreek een groot gedeelte van den dag, en men was reeds midden in een heuvelachtig terrein waar het voortgaan tot voorzichtigheid maande, omdat men niet kon weten of niet eensklaps achter een terreinplooi, het kamp van Lupin en de zijnen te zien zou komen.

Men vertrouwde echter op het instinct van de paarden, die wel onmiddellijk blijken zouden geven van onrust, zoodra zij in de verte natuurgenooten roken, want het was een gelukkige omstandigheid dat de zachte wind woei in de richting van de achtervolgers. En het kon omstreeks drie uur in den middag zijn, de mannen hadden juist wat gerust in de schaduw van een hoog rotsblok, kaal als een kesteen, en wat scheepsbeschuit gegeten, besproeid met een slok lauw water, toen een van de paarden den fijnen kop ophief, terwijl zijn neusgaten begonnen te trillen. Met gerekten hals snoof het de lucht op, en het wilde juist gaan hinniken, toen Henderson, bijtijds opgesprongen, het met kracht in beide neusgaten kneep, en het dier onmiddellijk een riem om de kaken sloeg. Dadelijk werd dezelfde voorzorg genomen bij de andere paarden en de kameel, want ontijdig hinniken van de dieren zou thans stellig de grootste gevaren kunnen opleveren — het was duidelijk dat de vijand in de onmiddellijke nabijheid was.

Raffles was opgestaan en keek langzaam om zich heen. De plek waar de achtervolgers zich thans bevonden was een soort van kom, met onregelmatige wanden, en op welker bodem zich hier en daar grillige rotsen verhieven.

De noordzijde van die kom werd afgesloten door een reeks lage heuvels, en het was vandaar dat de wind kwam, die klaarblijkelijk zoeven de lucht had overgebracht. Die keten bevond zich op ongeveer een kwartier uur gaans van de plek waar ze thans waren, en Raffles nam onmiddellijk het besluit te gaan zien wat zich aan gene zijde van die keten bevond.

De paarden werden onmiddellijk weer bestegen, de lastkameel werd tot opstaan gedwongen en behoedzaam trok het kleine troepje verder tot den voet van de heuvels, die slechts met een soort distels begroeid waren, en een kort, stekelig struikgewas. Meer leverde de schrale bodem niet op.

Raffles steeg hier af, luisterde met de grootste aandacht toe, en zeide toen op gedempten toon tot Brand en Henderson:

— Ik zal naar boven klimmen en zien wat het is! Wacht op mijn terugkeer of op een teeken!

Hij ontdeed zich van zijn geweer, dat hem alleen maar lastig kon zijn, klom langs de helling naar boven, en legde zich toen plat neder achter een boschje distels en cactussen, zoodat hij kon zien, zonder zelf gezien te worden.

Hij zag neer in een dalkom, die een verwon-

derlijke tegenstelling vormde met de dorre zandwoestijn achter hem. Zij was met lang gras begroeid, een dun waterstroompje maakte haar vruchtbaar, hier en daar rezen vijgeboomen en palmen op, maar wat in de eerste plaats zijn opmerkzaamheid trok was de ruïne van een moskee, omstreeks het midden van het dal, en waarvan nog slechts enkele zuilen overeind stonden. Aan een van die zuilen waren twee paarden vastgebonden, terwijl drie kameelen rustig lagen te herkauwen op eenigen afstand. Drie mannen, het hemd op de borst geopend, de mouwen zover mogelijk opgeslagen, waren met iets bezig bij en in die ruïne, maar wat zij deden kon Raffles onmogelijk zien.

De vierde man stond zeker ergens op post, en waar dat was zou Raffles reeds de volgende seconde weten.

Want met een luiden waarschuwingskreet, dol van woede, alle voorzichtigheid vergetend, wierp zich eensklaps met getrokken dolkmes een man bovenop Raffles, die waarschijnlijk zoeven een naburig boschje had bereikt, en de mannen daar beneden zonder eenigen twijfel zou hebben ontdekt, en de gevolgen zouden noodlottig zijn geweest, als de man zijn kalmte maar had kunnen bewaren.

Raffles zou op slag gedood zijn, als de wachtpost maar rustig te werk was gegaan, maar zijn gebrul waarschuwde Raffles nog juist bijtijds, hij wentelde zich bliksemsnel terzijde en de man stiet met zijn dolkmes met kracht in een boschje distels, hetgeen zijn woede nog vermeerderde. Hij bevrijdde zijn bloedende hand, hief het mes opnieuw op, maar Raffles had zijn pols reeds kunnen grijpen, en een worsteling op leven en dood om het bezit van het moordwapen begon. De handlanger van Lupin was een zeer krachtig en geoefend man, en zijn dolle woede verdubbelde zijn krachten nog, maar Raffles was lenig als een slang, en wist zich telkens aan zijn greep te ontworstelen.

Brand en Henderson hadden ternauwernood den kreet gehoord of zij grepen ijlings hunne geweren, en begonnen de helling te beklimmen.

Zij durfden onderweg niet schieten, want de beide mannen daarboven rolden om en om te midden van de stekelige distels — totdat zij eensklaps, hun evenwicht verliezend, langs de helling omlaag rolden, elkander nog steeds omvat houdend.

Onder het vallen had Raffles de pols moeten loslaten van de hand, die den dolk vasthield — beneden aan de helling wilde de man toestooten,

maar een laatste buiteling bezegelde zijn lot. Hij viel boven op zijn mes, en de zwaarte van zijn eigen lichaam, vermeerderd met dat van zijn vijand, drong hem het staal in het lichaam.

De punt van het wapen doorboorde zijn hart en hij was onmiddellijk dood.

Raffles stond hijgend op, greep op zijn beurt zijn geweer, en stormde de twee mannen na, die hun tocht naar boven onmiddellijk hadden voortgezet, zoodra zij zich hadden overtuigd, dat Raffles niet gewond was, en zijn aanvaller buiten gevecht gesteld.

En zij bereikten juist bijtijds den top om te kunnen zien, hoe Lupin en zijn beide andere handlangers met het geweer tot schieten gereed zoo snel zij konden kwamen aanlopen over den bodem van het dal, waarbij hun beenen tot aan de knieën in het hooge gras verdwenen.

En niet zoodra had Brand zijn hoofd vertoon, of reeds knalde een schot en een kogel doorboorde zijn vilthoed, en baande zich als het ware een pad dwars door zijn haren, zoodat zijn schedelhuid gloeide als na een felle zweepschlag.

— Een centimeter lager en het was met mij gedaan, zou ik Escamillo kunnen nazeggen! schreeuwde de jongeman en tegelijkertijd schoot hij terug.

En zijn schot was raak, want een der mannen, midden in het hart getroffen, stortte zonder een kreet te slaken voorover, en bleef roerloos liggen, nauwelijks zichtbaar in het hooge gras.

Henderson had eveneens zijn man op den korrel genomen, maar zijn schot faalde, of de man werd maar licht gewond, want hij bleef doorsnellen, hurkte toen plotseling neer in het gras, bracht zijn geweer aan den schouder, mikte even — maar voor hij den trekker had overgehaald gaf hij een verschrikkelijken schreeuw, stond weer op, wierp zijn geweer van zich af, bukte zich, en scheen iets van zijn been af te rukken, dat er uit zag als een gele streep over het witte linnen van zijn broek.

Henderson was doodsbleek geworden en stamelde vol afgrijzen:

— Mijn God — een slang!

— Een Diamantadder! fluisterde Brand, met een huivering van ontzetting. De ongelukkige is verloren. Tegen den beet van dat monster is geen kruid gewassen.

De man in het wit had de slang met een beweging van namelooze afschuw van zich afgeworpen, na hem den kop tusschen vinger en duim verbrijzeld te hebben — toen zwaaide hij

wild met zijn armen, deed een paar stappen, slaakte een geluid dat op een gebrul geleek, en eensklaps keerde zich zijn razende woede naar Lupin, die doodstil was blijven staan, hij trok met een laatste krachtsinspanning zijn revolver en vuurde met een arm die reeds trilde op den bendeleider. Het schot miste echter, en de man viel neer als een blok, terwijl Lupin, inziende dat de strijd verloren was, plotseling wegdook tusschen het hooge gras, en eensklaps verdween alsof hij door den grond was gezonken.

— Hem na! schreeuwde Raffles. Wij moeten zien waar de schurk blijft! Het is toch onmogelijk dat het gras hem blijft verbergen — het is nog geen voet hoog! Maar neem je in acht voor een slang, tast vooral niet in het gras, kniel ook niet neder, zoodat ze in de dij kunnen bijten! Het krioelt in de buurt van die oude moskeeën van die gevaarlijke monsters!

De drie mannen hadden hunne geweren opnieuw geladen en daalden nu behoedzaam aan de andere zijde van de heuvels af naar het dal, vrezend voor een of andere geheimzinnige hinderlaag.

Het nog stuiptrekkend lichaam van den gebetene wees de plek aan, waar Lupin verdwenen was.

En in het eerst begrepen de drie volstrekt niet, waar hij gebleven kon zijn, zonder dat zij hem zagen, daar het gras toch hoogstens een voet hoog was, totdat Brand in een soort van greppel gevallen was, een droge sloot, onder het welige gras verborgen, en die niets anders bleek te zijn dan een eeuwenoude, steenen waterleiding, die vroeger waarschijnlijk deel had uitgemaakt van de moskee, en wellicht een groote fontein had moeten voeden.

Die greppel was meer dan een meter diep, en het was duidelijk, dat iemand die zijn bestaan kende, zich ongezien in veiligheid had kunnen brengen.

De drie mannen volgden hem, gebukt loopend, ieder oogenblik vrezend, verraderlijk te worden neergeschoten, maar zij zagen of hoorden niets, totdat zij de ruïne bereikten.

Van de rijdieren was een paard verdwenen.

Lupin was gevlucht!

Raffles stond een oogenblik met gebalde vuisten en gebogen hoofd in het midden van wat eens de groote tempelzaal was geweest, toen verhelderde zich zijn gelaat, en terwijl hij naar een vrij grooten, zeer ouden en blijkbaar zwaren koffer wees, die stond bij een opening in een der

machtige pilaren, welke eertijds het dak gedragen hadden, zeide hij:

— Arthur Lupin is ons zelf nogmaals ontkomen, vrienden, en ik vrees dat wij hem thans niet zoo spoedig zullen hervinden, nu hij alleen is, en midden in het gebergte — maar hij heeft ons althans een zeer kostbaar souvenir achter-

gelaten, dat hij niet tijdig in veiligheid heeft kunnen brengen!

En Raffles sloeg den gebogen deksel terug van den met ijzer beslagen koffer, en wees glimlachend naar de glinsterende goudstukken, de dukaten, dubloenen, gouden Rijders, Louis d'Ors, die hem tot bijna aan den rand vulden...

De volgende aflevering bevat:

SID FEDOEL GABBAS

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885